

அருள் ஒளி

மானியாம் மந்தி வீநாயகர் திருக்கோவில்

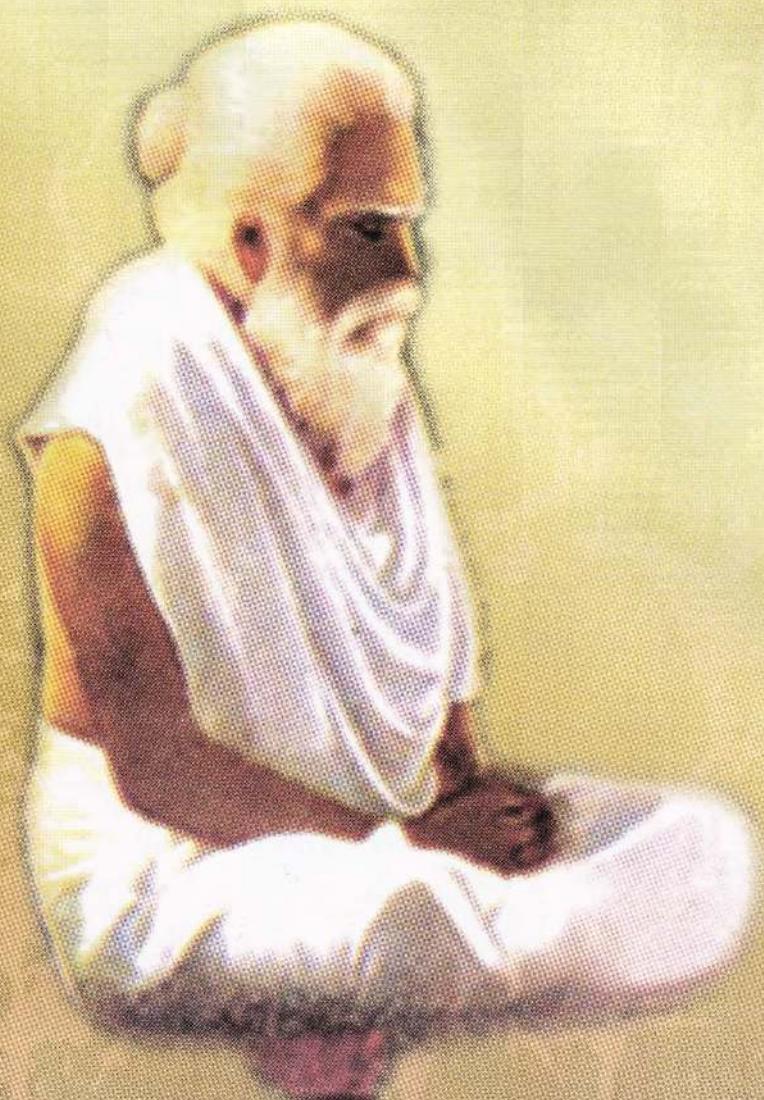
மாநந்தருவிழா சிறப்பு மலர்

வெளியீடு :

ஸ்ரீ தூர்க்காடேவி தேவஸ்தானம்
தெல்லிப்பழை, இலங்கை - 2018

131

யോക സാവാമികൻ

அருள் ஓளி

(மாதாந்த சஞ்சிகை)

ஆசிரியர்

கலாநிதி ஆரூ. திருமுருகன் அவர்கள்

உதவி ஆசிரியர்

திரு. ச. ரமுநாயகம் அவர்கள்

பங்குனி மாத மலர்

2018

வெளியீடு : ஸ்ரீ தூர்க்காந்தேவி தேவஸ்தானம்,
நெல்லிப்பறை, திவாகத.

e-mail : thurkaiammantemple@gmail.com
face book : tellidurga@gmail.com

பதிவு கலை : ISSN 2362 - 0587

ISBN 978 - 955 - 23 - 0019-3

அப்பாவிக் குழந்தைகளின் அவஸ்ததைப் போக்க ஆத்மீகத் தலைவர்கள் முன்வரவேண்டும்!

இலக்கையில் கடும் யுத்தம் நடைபெற்று பல உயிர்களை நாம் அநியாயமாக இழந்துவிட்டோம். போருக்குப் பின் ஆட்சியில் உள்ளவர்கள் தீர்வுகளை முன்வைத்தபோதிலும் இதுவரை இனப்பிரச்சினைக்கான அடிப்படைத் தீர்வுகளை அமுல்படுத்தவில்லை. இந்நிலையில் தம் உறவுகளைக் காணவில்லையென சுமார் 400 நாட்களாக வீதியில் நின்று போராடும் பெண்களின் பரிதாபகரமான நிலையை யாரும் உணர்வதாக இல்லை. வாழவேண்டிய வயதில் காணாமற்போனவர்களின் கதி என்னவென்று யாரும் பதில் சொல்வதாக இல்லை. இந்நாட்டிலுள்ள ஆன்மீகத் தலைவர்கள் ஒன்றுபட்டு இதற்கான தீர்வைக்காணவேண்டும். மக்களை ஆற்றுப்படுத்தவேண்டிய கடமை ஆன்மீகத்தலைவர்களுக்கு நிறையவே உண்டு. கருணை, மன்னிப்பு, சமரசம் போன்ற உன்னத சத்திய இலட்சியங்களைக் கொண்ட சமயத் தலைவர்கள் இவ்விடயத்தில் அக்கறை கொள்ளாது அமைதியாக இருப்பது பொருத்தமில்லை. பெருமதிப்புக்குரிய அஸ்கிரிய பீடத்தின் முன்னாள் முதல்வர் யாழ்ப்பானத்திற்கு வருகைதந்த போது, நல்லை ஆதீனத்தில் ஒரு சிறப்புச் சந்திப்பு இடம்பெற்றது. இச்சந்திப்பின்போது சிறையில் இருக்கும் அரசியல் கைதிகளை போதுமன்னிப்பு வழங்கி விடுதலை செய்யவேண்டும். இதற்கு மதிப்பார்ந்த நீங்கள் முயற்சி செய்யவேண்டுமென சைவசமயத்தின் முக்கிய தலைவர்கள் அன்பான வேண்டுதல் விடுத்தார்கள். தாம் உரிய நடவடிக்கை

எடுப்பதாக அஸ்கிரிய பீட பீடாதிபதி உறுதியளித்துச் சென்றார். அவர்கள் உறுதியளித்து இரண்டு ஆண்டுகள் கடந்த நிலையிலும் எதுவித பதிலும் கிட்டவில்லை. அவ்வகையில் சமயத் தலைவர்கள் சமூகத்தைக் காக்க தூரித நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

சமீபத்தில் மனைவியின் மரணவீட்டிற்காக ஆயுட் கைதியாகிய திரு.சச்சிதானந்தம் ஆனந்தசுதாகர் தன் வீடு நோக்கி அழைத்துவரப்பட்டார். தாயை இழந்து தவித்த மகள் தந்தையின் தையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவர் ஏறிய வாகனத்தில் தானும் ஏற முயன்ற காட்சி உலகத்தின் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது. எங்கள் அப்பா எமக்கு வேண்டுமென இந்நாட்டுத் தலைவருக்கு தாயை இழந்த பின் பிள்ளைகள் எழுதிய கடிதம் இரக்கமுள்ள மனிதர்களை அழவைத்துவிட்டது. எனவே இந்நாட்டிலுள்ள மதத் தலைவர்கள், அரசியல் தலைவர்கள் ஒன்றுபட்டு இத்துயரை உடனடியாகப் போக்கவேண்டும். மன்னிப்பு வழங்குவதே உயர்ந்தபட்ச மனித நேயமாகும். ஒன்றுமறியா பிஞ்சக் குழந்தைகளின் அவலத்தைப் போக்க ஆன்மீகத் தலைவர்கள் அவசியம் விடை காணவேண்டும். இதுவே சத்தியவழியாகும்.

- ஆசிரியர்

சிவபூமி கண்தான சபை

தானாங்களில் சிறந்த தானமாக கண் தானத்தைச் செய்ய முன் வாருங்கள். உங்கள் இறப்புக்குப் பின் பார்வையற்றிருக்கும் ஒருவருக்கு ஒளி கொடுக்க நீங்கள் உதவுங்கள். வாழும் போதே இப்புண்ணிய காரியத்திற்கு ஒப்புதல் தாருங்கள்.

தொடர்புகளுக்கு

கலாந்தி ஆறு. திருமுருகன்
021 - 222 6550

கண் கலத்திய நிபுணர்
Dr. ச. குகதாசன்
021 - 222 3645

நல்லூர் செல்லப்பாச் சுவாமிகள்

அமரர் ச. அம்மிகொகன்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து இலங்கையிலும் இந்தியாவைப் போல் சமயத்துறையில் ஒரு மறுமலர்ச்சியேற்பட்டது. இலங்கையில் இம் மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்ட பெருமை பெரும்பாலும் கடையிற் சுவாமிகளையே சாரும்.

கடையிற் சுவாமிகளின் பூர்வீகத்தைப்பற்றி ஒன்றையும் நிச்சயமாகக் கூறமுடியாது. அவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து வந்தவரென்பதும், அவர்கள் கொச்சையான தமிழ் பேசினரென்பதும், அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களின் கூற்றுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. அவர்கள் தாய்மொழி கண்ணடம் அல்லது தெலுங்காக இருந்திருக்கலாம். அவர்கள் இலங்கைக்கு எவ்வாறு வந்தாரென்பது, இப்பொழுதும் புதிராகவே இருக்கிறது. யாழ்ப்பாணப் பெரிய கடைப்பகுதியில் அதிகம் சஞ்சாரம் செய்தபடியால் கடையிற் சுவாமியென்னும் பெயர் ஏற்பட்டது.

சுவாமிகளின் தோற்றும் கண்டோரை வசீகரிக்கும் தன்மையது. அவர்கள் உடுக்கும் துணி கரிய நிறமாகவிருக்கும். அவருடைய கக்கத்தில் ஒரு குடை எப்பொழுதும் இருக்கும்.

கடையிற் சுவாமிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு ஞானபரம்பரையை ஏற்படுத்தியுள்ளார். கந்தர்மடம், ஏழாலை, உசன் முதலிய இடங்களில் தாபிக்கப்பட்டுள்ள மடங்களெல்லாம் கடையிற் சுவாமிகளின் சீட் பரம்பரையினரால் தாபிக்கப்பட்டவை. யோகசுவாமிகளும் கடையிற் சுவாமிகளின் பரம்பரையினரேயென்பர். யோகசுவாமிகள் தாம் பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவனாயிருந்தபோது கடையிற் சுவாமிகளைக் கண்டதாகக் கூறியுள்ளார். யோகசுவாமிகள் கடையிற் சுவாமிகளைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது பரவசநிலையை எய்துவார்கள். அவர்கள் கடையிற் சுவாமிகளின் பெருமையைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுவார். “கடையிற் சுவாமி சிவபோகத்தைப் புசிந்தவர். அவரோடு ஒப்பிடும்போது நாமெல்லாம் எங்கே? கிருஷ்ண பரமாத்மாபோல் பல வீலைகள் புரிந்துள்ளார்கள். அவர் நன்மை தீமைக்கு அப்பாற்பட்டவர். அவர் என்ன செய்தாலும் அவரைக் குறை சொன்னவர்கள் கிடையாது”

செல்லப்பாச் சுவாமிகளின் பூர்வீகம்

கடையிற் சுவாமிகளின் சீடர்களில் ஒருவர் யோகசுவாமிகளின் குருவான செல்லப்பாச் சுவாமிகள் ஆவர். செல்லப்பாச் சுவாமிகளின் தந்தையாரான வல்லிபுரத்தினரின் முன்னோர் விவசாயத்தின் பொருட்டு வட்டுக்கோட்டையிலிருந்து நல்லூரிற் குடியேறினர். அக்காலத்தில் நல்லூர்ப்பகுதியும் அதனைச் சேர்ந்த

செம்மணியும் விவசாயத்திற்கு உகந்த இடமாயிருந்தது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. சுவாமிகளின் தாயாராகிய பொன்னார் என்பவர் நல்லூரைச் சேர்ந்தவர். வல்லிபுரத்திற்கும் பொன்னாருக்கும் இரண்டு புத்திரரூம் இரண்டு புத்திரிகளும் தோன்றினார். புத்திரர்களுள் மூத்தவர்தான் செல்லப்பாச்சுவாமிகள். புத்திரிகளுள் ஒருவரான செல்லாச்சி என்பவருடன் செல்லப்பாச் சுவாமிகள் பிற்காலத்தில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். செல்லப்பாச் சுவாமிகள் வசித்து வந்த கொட்டில் சில திருத்தங்களுடன் நல்லூர்த் தெற்கு வீதியில் தேர்முட்டிக்கெதிராகக் காணப்படுகிறது. சுவாமிகளின் சுகோதரியின் சந்ததியினர் இப்பொழுதும் நல்லூர்த் தெற்கு வீதியில் வசித்து வருகின்றனர். நல்லூரில் பிரபல வைத்தியராயிருந்த சின்னத்துரை என்பவர் சுவாமிகளின் மைத்துனராவர்.

செல்லப்பாச் சுவாமிகள் ஆங்கில மொழியும் அறிந்திருந்தார். சில காலம் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் ஆராய்ச்சியாக இருந்தனரென்பர். கச்சேரியில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே இவர்களுக்கு ஆன்மீகத்துறையில் நாட்டம் ஏற்பட்டுவிட்டது. பல்மணி நேரம் நல்லூர்த் தேர்முட்டிப்படிகளில் தியானத்திலிருப்பார். தியான நிலை முதிர்ந்தபடியால் ஆராய்ச்சிவேலையை விட்டுவிட்டார்.

குரு தர்சனம்

கடையிற் சுவாமிகள் நல்லூர் வீதிகளில் சுஞ்சாரம் செய்த பொழுதுதான் செல்லப்பாச் சுவாமிகள் அவரைச் சந்தித்திருக்க வேண்டும். ஒருமுறை செல்லப்பாச் சுவாமிகள், நல்லூர் வீதியில் வைத்து கடையிற் சுவாமிகளுக்கு ஒரு எலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தார். அதை அன்புடன் பெற்றுக் கொண்டார். இன்னுமொரு முறை சந்தித்த பொழுது கடையிற் சுவாமிகள் ஒரு கடலைக்காரியிடமிருந்து ஒரு வெள்ளி ஞபாயைப் பெற்று அதை வெற்றிலையில் வைத்து மடித்துச் செல்லப்பாச் சுவாமிகளிடம் கொடுத்து அவரின் தலையில் தமது குடையை வைத்து அசைத்துவிட்டு ஓடும்படி விரட்டினார். இதுவே செல்லப்பாச் சுவாமிகளுக்குத் தீக்கையாக அமைந்து, ஞானோதயம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்ததுபோலும்.

விசர்ப்போக்கு

செல்லப்பர் குருநாதரைச் சந்தித்தபின்னர் உலகத் தொடர்புகளை எல்லாம் முற்றாகத் துறந்துவிட்டார். நல்லூர்த் தேரடியையும், தேர்முட்டியையும் தமது பிரதான இருப்பிடமாகக் கொண்டார். அங்கு ஒருவரையும் அனுக விடமாட்டார். எப்பொழுதும் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருப்பார். அருகில் யாரேனும் போனால் ஏசித் தூத்திலிடுவார். வெறித்தபார்வையுடையவராக இருப்பார். இவற்றையெல்லாம் பார்த்த மக்கள் இவருக்கு விசர் ஏற்பட்டுவிட்டதென்று நினைத்து அவரை “விசர்ச் செல்லப்பா” என அழைக்கத் தொடங்கினார். தமது சுயஞ்சிப்பத்தை உலகுக்குக் காட்ட விரும்பாத இப்பெரியார்க்கு

“விசர்ச்செல்லப்பா” என்ற பெயர் அதிக மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்திருக்குமென்பது தின்னம். குலசேகர ஆழ்வார் தம்மைப்பற்றிக் கூறியது செல்லப்பாச் சுவாமிகளுக்கும் பொருத்தமாயிருக்கும்.

“பேயரே யெனக்கியாவரும் யானுமோர்
பேயனே யெவர்க்கும் இதுபேசியேன்,
ஆயனே அரங்கா என்றழக்கின்றேன்
பேயனா யொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே”

மேலும் யோகசுவாமிகளுக்கு ஒருமுறை பின்வருமாறு கூறினாராம் :— “செல்லப்பன் இங்கு சாமி, தம்பிரான் என்றெல்லாம் பேர்விடடுச் சாகான். ஒரு விசரன், நாயைப்போல் வீட்டுக்கு வீடு வாங்கித்தின்றான், செத்துப்போனான், என்ற சொல்லை விட்டுப் போவான்,” “சாமி பண்ணாதே, சாமி பண்ணினால், யாழ்ப்பாணத்தார் தலைமேல் ஏறி விளையாடுவார்கள்”.

சாதாரண மக்கள் இவர்களை ஒரு விசரன் என்று கருதினாலும் ஒரு சிலர் இவர்களின் அந்த நிலையை உணர்ந்திருந்தனர். இப்படி உண்மை நிலையை அறிந்த ஒரு கூட்டம் கொழும்புத்துறையிலிருந்தது. அதிலிருந்தவர்களில் காலஞ்சென்ற விதானையார் திருஞானசம்பந்தரை விசேடமாகக் குறிப்பிடலாம். இக்கூட்டம் மூலமாகவே யோகசுவாமிகள் தமது குருநாதரைச் சந்தித்திருக்க வேண்டும்.

குருவம் சீட்ரும்

யோக சுவாமிகள் தமது குருநாதரைச் சந்தித்தபொழுது கினிநொச்சியில் வேலைபார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்தச் சந்திப்பின் பின்பே வேலையை விட்டு விளகியிருக்க வேண்டுமெனக் கொள்ளலாம். யோகசுவாமிகள் தமது குருநாதரின் அகத்தையும் புறத்தையும் தமது நற்சிந்தனைப் பாடல்களில் நன்கு வர்ணித்துள்ளார். அவற்றுள் சில பின்வருமாறு :—

சிரித்து நல்லூர்த் தெருவிற் றிரிபவர்
வெறித்த பார்வையர் வேடம் விரும்பிலர்
கறுத்த மேனியர் கந்தைத் துணியினர்

(பக்கம் 54)

பாதிச் சாமத்தின் பின்பள்ளி கொள்பவர்
வீதி யிற்செல்லும் வீணர்கள் தங்களைப்
பேதிக் கும்பாடி வேண்டியே பேசுவார்
கோல மொன்றும் விரும்பிலன் கும்பிடச்
சால வன்புடன் தான் வரும் பக்தரைக்
கால னென்னக் கறுத்துடன் சீறுவான்

(பக்கம் 53)

“உல்லாசமானது நடை யுடையோனே

பித்த னன்று பலர் பேசிய திறத்தாய்”

(பக்கம் 67)

மகிழ்ச்சியு மிகழ்ச்சியு மொன்றாகக் காண்பவன்

சிங்கார நடையொடு சிரிப்பினை யுடையான்

ஆரறி வாரென் அடிக்கடி சொல்லுவான்

தேரடிப் படியிலே சிங்காரமாய்க் கிட்பாள்

பேரறி வாளனப் பிறரைவரு மோவறியார்

பித்தனன் றலகோர் பேசுவா ரேசுவார். (பக்கம் 132)

செல்லப்பாச் சுவாமிகள் குணதீர், துவந்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவரன்பதைப் பின்வரும் நற்சிந்தனைப் பாக்கள் நன்கு விளக்குகின்றன.

“சாதி சமயமென்னுஞ் சங்கடத்துக் குள்ளாகான்

சேதியான்றுஞ் சொல்ல கில்லான் - சின்னத்தங்கம்

சித்தப் பிரமை யென்பார் (எல்லோரும்)

நீதி அநீதினன்னும் நிலகை யொன்றும் இல்லாதான்

மாதிரிகள் ஒன்றுஞ் செய்யான் - சின்னத்தங்கம்

மத்தனைப் போல் திரிவானாடி,

ஆறுதலா யிருமென்றாள் ஆணவத்தை நீக்குமென்றான்

மாறுபாடாய்ப் பேசிவோன் - சின்னத்தங்கம்

மதியிழுந்தான் என்பாராடி,

செல்லப்பாச் சுவாமிகள் தமக்கு “ஒரு பொல்லாப்பு மில்லை” “முமுதும் உண்மை”, “நாமறியோம்” “எப்பவோ முடிந்த காரியம்” என்னும் மகா வாக்கியங்களை உபதேசித்ததைப் பின்வருமாறு யோக சுவாமிகள் பாடியுள்ளார்கள் : -

செல்லப்பன் என்னுந் திருவுடையான் தேரடியில்

பொல்லாப் பில்லையென்றான் போற்று,

முமுது முண்மை என்று முனிவனவன் சொன்னான்

எழுத முடியா திதை.

நாமறியோம் என்னும் நறிய திருவாக்குச்

சேமமுறச் சொன்னான் தெரி.

முடிந்த முடிபென்று முன்னாளிற் சொன்னான்

அடியார்கள் முன்னர் அவன். (நற்சிந்தனை பக்கம் 150)

மேலும் தேரடியில் தேசிகளைத் தரிசித்த பொழுது “ஆடரா நீ” “தேரடாவுள்”, “தேரடா பற்று” என்னும் உபதேசங்கள் கொடுக்கப்பட்டன.

பல சோதனைகள்

உபதேசம் பெற்ற பின் யோக சுவாமிகள் பலவருட காலம் தமது குருநாதரின் திருவாடி பிரியாது திரிந்தனர். குருநாதர் தமது சீட்டைனப் பல சோதனைக்குட்படுத்தினர். இருவரும் சேர்ந்து சமைத்தபின் சாப்பிடத் தொடர்க்கையில் சமைத்தவற்றையெல்லாம் குருநாதர் உடைத்தெறிவார். குளிப்பதற்கென்று கீரிமலைக்குச் சென்று குளிக்காமல் திரும்புவார்கள். ஒருநாள் ஒரு செட்டி கடைக்கு முன்னால் இருவரும் பிச்சைக்கு நின்றனர். வெகுநேரம் கடும்வெய்யிலில் நிற்கவைத்தபின் கையில் கணக்கப்பிள்ளை இரண்டு சுதம் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். செல்லப்பா சுவாமிகளுக்கு நிரம்பிய மகிழ்ச்சி “இன்று நன்றாக உழைத்தோம் (வெய்யிலில் நின்றதைக் குறித்த) “போசன மென்பது தாலுமுந்துண்ணல் என்பதல்லவோ ஆன்றோர் வாக்கு” என்று கூறினார்.

வருடா வருடம் பங்குனி முதற்றிங்களில் இருவரும் மட்டுவிலிலுள்ள பன்றித் தலைச்சி அம்மன் கோவிலுக்குச் சென்று பொங்கிச் சாப்பிடுவது வழக்கம்.

குருவின் உபதேசத்தைச் சீடன் அவதானமாகக் கேட்டுவந்தார். செல்லப்பாச் சுவாமிகள் சாதாரணமாக விசரன் போற் பேசுவார். அப்பேச்சுக்களுக்கிடையில் மாணிக்கங்கள் வருமென்றும் அவற்றைப் பொறுக்குவதற்காக காத்துக்கொண்டு மணிக்கணக்காக இருந்ததாக யோகசுவாமிகள் கூறுவார். சமய விழியங்களைச் செல்லப்பனிடமல்லவோ கேட்க வேண்டுமென்பார்.

இப்படியிருந்து வருங்காலத்தில் செல்லப்பாச்சுவாமிகள் மேற்பார்வையில் யோகசுவாமிகளும் இன்னொரு சீட்ரான கதிரவேலு என்பவரும் தேர் முட்டியடியில் நாற்புது நாட்கள் வரையிற் கடுந்தவம் புரிந்தனர். செல்லப்பாச் சுவாமிகளின் கிருகள்த் சீட்ரான திருஞானசம்பந்தர் சாதனை செய்யவோர்க்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து வந்தார். இப்படித் தவஞ்செய்து வருங் காலத்தில் அவர்களைச் செல்லப்பாச் சுவாமிகள் இருந்த இடத்திலிருந்து எழுப்பித் துரத்திவிட்டார். யோகசுவாமிகள் பல்லுத் துலக்க முறித்த குச்சியுடன் கிழிக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டார். மற்றையவர் எங்கு சென்றாரென்பது இன்றும் புதிராகவே இருக்கிறது.

கிழிக்கு நோக்கிப் புறப்பட்ட சுவாமிகள் பவிராஜக வாழ்க்கையில் (பூரணத்துறவு) ஈடுபட்டுக் கால்நடையாகக் கதிர்காமங் சென்றனர். சுவாமிகள் கதிர்காமம் சென்றதை அறியாத உறவினர் செல்லப்பாச் சுவாமிகளிடம் சென்று அவர்களைப் பற்றி விசாரித்தனர். அவர் அவன் செத்துப்போனான் என்றனர். யோக சுவாமிகள் திரும்பியதும் அதிசயமுற்ற சற்றத்தார் செல்லப்பாச் சுவாமிகளிடம் சென்று அவர் கூறியதைப் பற்றி விசாரித்தனர். அதற்கு அவர் “நான் பொய் சொல்லவில்லை, உண்மைதான் கூறினேன் அவன் செத்தே போனான்” என மீண்டும் அழுத்தமாகக் கூறினர். அவர் கூறியதை விளங்காத மக்கள் அவர் பேச்சு விசரன்

பேச்சு என்ற எண்ணத்துடன் சென்றனர். ஆனால் உண்மையில் யோக சுவாமிகள் உகைத்தைப் பொறுத்தவரையில் இறந்துவிட்டாரென்பதை எப்படி அம்மக்கள் அறிவார்.

செல்லப்பாச் சுவாமிகள் விசிறிகட்டுவதினும், தென்னோலையைக் கொண்டு கல்லை தைப்பது போன்ற கைப்பணிகளிலும் விற்பன்றாக விளாங்கினர். சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன், இராமநாதன் கல்லூரிக்கு அடிக்கல் நாட்டிய தினத்தில் மருதனார்மடம் சென்று இராமநாதனுக்கு ஓர் விசிறியைக் கொடுத்து “இரு பொல்லாப்புமில்லை”, “எப்பவோ முடிந்த காரியம்” “முழுதும் உண்மை” “நாமறியோம்” முதலிய மகா வாக்கியங்களைக் கூறிவிட்டுத் திரும்பியதாக இராமநாதன் கல்லூரி வெள்ளிவிழா மலரில் திரு. சோமசுந்தர உபாத்தியாயர் எழுதியுள்ளார்.

மகாசமாத்

செல்லப்பாச் சுவாமிகள் நோயுற்றிருந்தபோது யோக சுவாமிகள் அவரைப் பார்க்கச் சென்றார். அப்பொழுது நடந்தவற்றைச் சுவாமிகள் ஓர் அடியாருக்குப் பின்வருமாறு கூறினார். “செல்லாப்பாச் சுவாமிகள் நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுக்கையாக இருந்தார்கள். எல்லோரும் போய்ப் பார்த்தார்கள். நானும் போய்ப் பார்ப்போம் என்று போனேன். என்ன பார்க்கப் போகிறாய். வெளியில் நின்று உன்னைச் சிந்தித்துப்பார்” என்றார். நான் திரும்பிவந்தவன்தான். பின் அந்தப் பக்கம் போகவில்லை.

குருநாதர் மகா சமாதியடைந்தது பற்றி யோகசுவாமிகள் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்கள். பகல் முழுவதும் ஊரெல்லாம் சுற்றிக்கொண்டுவந்து அங்கே (தமது கொட்டிலில் படுத்தார். அப்போது ஒருவர் அங்குச் சென்றார். வந்தவரை வெளியே போய் வாவென்றார், வந்தவர் கொஞ்சத்தூரம் சென்றதும் “டோம்” என்றொரு சத்தம் கேட்டது. போனவர் திரும்பி வந்து பார்த்ததும் சுவாமிகள் கை, கால்களை நீட்டிக்கொண்டு தடிபோல் விரைத்துப் போயிருந்தார். அனுகிப் பார்த்ததும் பிராணன் போய்விட்டது தெரிந்தது. அவர் தாமாகவே உடம்பை விட்டுச் சென்றார்.

தமது உடலை அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யவேண்டும் (தகளஞ் செய்ய வேண்டும்) என்றும் சமாதி வைக்கப்படாதென்றும் உறவினர்களுக்குக் கட்டளையிட்டிருந்தார். மேலும் தமது மருமகன் வயலின் ஆசிரியர் சபாரத்தினத்தை ஈமக் கடன்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும் கேட்டிருந்தார். அவர் விரும்பியபடியே உடல் தகளஞ் செய்யப்பட்டது.

இவர் மகா சமாதியடைந்தது பங்குனி அச்சவினியிலாகும். அத்தினத்தில் இவர் வாழ்ந்த கொட்டிலில் விசேட பூசையும், சடையம்மா மடத்தில் மாகேசுவரபூசையும் வருடாவருடம் நடைபெற்று வருகின்றன.

யோக சுவாமிகளும் அடியெலும்

அமர் வா. நாகலிங்கம்
(முன்னாள் சௌந்தர்)

சமய சாஸ்திர அறிவு எனக்கு மிகவும் கொஞ்சமென்றே கூறுவேண்டும். ஆனால் சிறு வயது தொடக்கம் தந்தையார், தாயார் கற்பித்த பழக்கம் உண்டு. காலை மாலை பிள்ளையார் படத்தின் முன் விழுதி அணிந்து வணங்குகின்ற வழக்கமும், தெல்லிப்பனை அரசனார் வளவுப் பிள்ளையார் கோவிலையும், மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமியார் கோவிலையும் மாசம் ஒருமுறை இருமுறை தாயாரின் கையை அல்லது சேலைத் தலைப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு வழம் வருவதுமுண்டு. அவ்வளவுவயும் சாதனையென்றே அழைக்கலாமென்றால் ஓரளவுக்குச் சாதனை அனுபவம் எனக்கு உண்டென்று கூறலாம்.

வாலிபர் மகாநாடு அங்கத்தவராக 1925ம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் நான் சேர்ந்தேன். இதனால் வண்ணார்பன்னைச் சிவன் கோவிலுக்கு அணித்தாய வழக்கறிஞர் டிளன். சுப்பையா வீட்டிற்கு அடிக்கடி போவதுண்டு. அதன் மூலம் சாமியாருடைய பெயர் மாத்திரம் எனக்கு அறிமுகமுண்டு. கண்ணாற் கண்டது கிடையாது.

1925-ம் ஆண்டு பிற்பகுதியில் முதன் முதலாக அவரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இன்றைக்கும் அந்தச் சந்திப்பு எனது மனக் கண்முன் ஓர் படக்காட்சியாகத் தோற்றமளிக்கின்றது. யாழ்ப்பானம் - காங்கேசன்துறை வீதியில், இன்று சீமெந்து ஆலை வாசலாக இருக்கும் இடத்திற்கு அணித்தாய் நான் நடந்து போய்க்கொண்டிருக்கின்றேன். நானும் எனது நண்பர்களும் காங்கேசன்துறை கலங்கரை வெளிச்சத்திற்கு அருகாமையில் சனி, ஞாயிறுகளிலும், விடுமுறை காலங்களிலும் கைப்பந்தாட்டத்தில் பங்குபற்றப்போவது வழக்கம். அன்று வீட்டில் ஏற்பட்ட வேலையினிப்பித்தம் தாமதமாகிவிட்டேன். நண்பர்கள் போய்விட்டார்கள். நானும் போய்விடலாமென, பிற்பகல் 4.30 மணிக்குத் தனிமையாய் என்னையே உணராமற் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு வயோதிபர் - அவருக்கு அப்போது வயது ஜம்பது வரையில்தான் இருக்கும் - ஆனால் தாடியும் தலைமயிரும் நரைத்தவர் - வீதியில் எனக்கு முன் போய்க்கொண்டிருந்தார். நான் அவரை முந்தினேன். "நில! நில! பிள்ளை!" என்று நிறுத்தினார். மனதிலே அவர் மீது வெறுப்பு! ஏனெனில் எனது நண்பர்களைப் போய்ச்சேர முடியாதென்ற தயக்கம். ஆயினும் சிறு வயது தொடக்கம் வயதில் முதிர்ந்தோரைக் கனம் பண்ணவேண்டுமென்று, தந்தையார் தாயார் பழக்கிய பழக்கத்தின் பிரதிபலிப்பின் நிமித்தம் எனது தீவிரத்தைக் குறைத்து அவரோடு நடைபோட்டேன். எனக்கு அன்றும் இன்றும் ஒரு குறைபாடு உண்டு. "நொடு நெடுத் தவாயன்" என்று எனது இனத்தவர்களும், நண்பர்களும் சொல்லுவார்கள். பெரியவரை

"ஜயா எங்கே போகின்றீர்கள்?" என்று உடனடியாகக் கேட்டேன். அவர் தாம் சன்னதிக்குப் போய் அதன்பின் கந்தவன்க்கடலையையும் கண்டு, பின்பு அன்று நல்ல நிலா வெளிச்சமாக இருக்கின்றபடியால் வல்லிபுரக்கோயிலுக்கும் போய் இரவு தங்கப்போவதாகக் கூறினார்.

நான் பொறுமையற்றவன். அடுத்தடுத்துக் குறுக்குக்கேள்விகள் கேட்டேன். உம்முடைய சொந்த ஊர் எது? பொறுமையுடன் "நான் கொழும்புதுறை வாசி" என்றார். பின்பும் நான் சும்மா விடவில்லை. தொடர்ந்தும் "என்னையா! யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நேரே போக வல்லிபுரக் கோவில் இருபத்தொரு மைல். இப்போ நீர் காங்கேசன்துறைக்கு இடையே பன்னிரண்டு மைல் நடந்துவிட்டீர், இன்னும் பதினாறு மைல் நடக்கப்போகின்றீர்" என்றேன். அவர் "எனக்கு தாது தெரியாதது அல்ல. நீண்ட நாட்களாகக் கடற்கரையால் போகவில்லை, இன்று ஒரு விருப்பம் வந்ததால் போகின்றேன்" என்றார். மறுபடியும் "பெரியவரே! உமக்கு என்ன பராக்கு?" என்று ஒரு போடு போட்டேன். "எனக்கு ஒரு வேலையுமில்லை. அதனால் இப்படித் திரிகின்றேன்" என்றார். "அப்போ நீங்கள் இப்படித் திரியலாம் தானே!" என்றேன். அவர் கோபம் கொள்ளாது புன்னகை புரிந்தார். கைப்பற்றாதிக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. காங்கேசன்துறைக்குச் சந்திக்கு அணித்தாய் இருவரும் வந்துவிட்டோம், விட்டுப்பிரியுமுன் "உமது பெயர் என்ன?" என்று மேலுமொரு கேள்வி கொடுத்தேன். "என்னை "யோகர்" என்று அழைப்பார்" என்று கூறினார். உடனே எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது; நாக்கெடுத்துப்போச வாய் மறுத்தது. தடுமொற்றத்தோடு நின்று "சாமியார்! என்னை மன்னியுங்கள்" என்று கூறினேன். "ஓடு பையா! ஓடிப்போய் பந்தையடி நான் வேலையற்றவன் தானே. நீ சொன்னதில் என்ன தவறு" என்று முகங்கோணாது சிரித்தமுகத்துடன் கூறினார். நானும் போய் விட்டேன். அவரும் தன்பாட்டில் நடந்து சென்றார்.

சில வருடங்கள் கழிந்தன. பெரியகடை வீதிகளிலும் மற்ற இடங்களிலும் அவரைச் சந்திப்பதுண்டு. நான் சைக்கிளில் போனால் இறங்கி நின்று வணக்கம் செய்வேன். குழு நிற்பவர் யாவரும் கேட்கக் கூடியதாய் "இங்கே பாருங்கள்! வேலையில்லாதவனைத் தேடி வேலையுள்ளவன் வந்திருக்கின்றான்", என்று கூறுவார்.

1936-ம் ஆண்டு விவாகமாகும் வரை நான் சில முறைகளில் கொழும்புத்துறைக்குப் போய்ச் சாமியாரைச் சந்தித்தேன். முக்கிய சம்பவம் ஒன்றும் நினைவில் இல்லை. 1936-ம் ஆண்டிற்குப் பின் யாழ்ப்பாணத்திலே நாம் கூறுவது போல் "வனை தோளில் பொறுக்கத் தொடங்கிவிட்டது". அடுத்தடுத்துச் சாமியாரிடம் போக ஆரம்பித்தோம். 1941ம் ஆண்டிற்கு இடையில் முதலாம் பின்னை மூன்று வயதிலும், மூன்றாம் பின்னை ஒரு வயதிலும் தவறிவிட்டனர். அதன் பின் மாசம் ஒரு முறையாகுதல் நாம் இருவரும் கொழும்புத்துறைக்குப் போவதுண்டு. மனத்தில் மிக்க சுருசலம்.

மின்சியிருந்து எமது இரண்டாவது மகன் மாத்திரம். அவனும் எங்களோடு கூட வருவான். 1941-ம் ஆண்டு பிற்பகுதியில் ஒரு நாள் சாமியார் எங்களைப் பார்த்து "போய் அமைதியாய் இருங்கள். திருநாவுக்கரசு என்று ஒருவனை அழைப்பீர்கள்" என்றார். அவர் அருளிய பிரகாரம் 1942-ம் ஆண்டு "திருநாவுக்கரசு" நமக்குக் கிடைத்தான். திருநாவுக்கரசு மூன்று மாசுப் பிள்ளையாக இருக்கும் பொழுது சாமியாரின் ஆச்சிரமத்திற்கு ஒரு நாள் மத்தியானவேளை கூட்டிப்போனோம். எங்கள் சொந்தக்காரருள் வேறு பிள்ளைகளுக்கும் "திரு" என்ற பெயரிருந்ததால் பிறந்த நாட்டொடக்கம் எமது மகனை "அரசன்" என்றே அழைத்து வரலாணோம். சுவாமியாரின் படலையன்டையில் போனதும் என்னடா நாகவிங்கம்! அரசனைக் கொண்டு வந்திருக்கின்றாயா? அடிமையைப் பார்க்க" என்றார். நான் வாய் புதைத்து மெளனமாய்க் கைகட்டி வணங்கிக் கொண்டு நின்றேன்.

அதே அரசன் என்னும் பிள்ளையின் காதின் பிற்பக்கம் ஓர் கழலை வளர்ந்துவந்தது. அவன் தமையன் அவனைக் காதுக்குண்டன் என்றழைப்பான். எனக்கு அது மனவேதனை; பள்ளிக்குப் போனதும் பள்ளிப்பிள்ளைகள் பட்டப்பெயர் வைத்துக் கேலிசெய்வார்களென்றும், மூன்றாவது வயதளவில் வைத்தீஸ்வரன் கோவிலுக்குப் போய் ஓர் நேர்த்தி செய்யுங்கள் என்றும் அயவில் இருந்த ஓர் பிராமண அம்மாள் எங்கட்டுச் சொன்னார். அவ்வாறே 1945-ம் ஆண்டு ஆவணி மாசும் தென்னிந்தியக் கோவிலுக்குக்கு யாத்திரை செய்தோம். வைத்தீஸ்வரன் கோவிலுக்குப் போய் ஒரு வெள்ளி ஞபாலவக் கழலை ஞபமாய் உருண்டையாக்கிக் கோவிலில் சேர்த்தோம். இருந்த இடமில்லாமல் கழலை மறைந்துவிட்டது.

இந்தச் சம்பவத்தைச் சாமியாரிடம் போய்ச் சொன்னேன். சொல்லி இரண்டு மூன்று வாரங்களாகவில்லை. இருவர், மூவர் ஊர்காவற்றுறையில் இருப்பவர்களும், வரணியில் இருப்பவர்களும் என்னிடம் வரத்தொடங்கிவிட்டார்கள். காரணம் யாதென விசாரித்தேன். "எங்களுக்குப் பிள்ளை இல்லையென்று யோக சுவாமியிடம் முறையிட்டோம். மருதனார்மடத்தில் இருக்கும் நாகவிங்கத்தோடு போய் ஆலோசியுங்கள் என்றார். ஆகவே உம்மிடம் வந்தோம்" என்பார்கள். எனக்கு ஒரே தமோற்றம், ஒன்றுமே விளங்கவில்லை, சாமியாரிடம் ஒடோடிப்போய் விசாரித்தேன். அதற்கு அவர், "அவர்களில் ஒருவர் காசி வரையும் போய்ப் பிள்ளைவரம் கேட்டும் கிடைக்கவில்லையென்றார். நாகவிங்கம் வைத்தீஸ்வரன் கோவிலுக்குப் போய் நினைத்த வரம் பெற்றுவிட்டான். அவனோடு போய் ஆலோசி என்று சொன்னது உண்மை" என்றார். "சுவாமி" நான் அவ்வளவு விசுவாசி அல்ல. ஒருவேளை எனது மனைவியின் வேண்டுதல் பலன் அளித்ததாக்கும்" என்றேன். அதற்கு உடனே அவர், "உனக்கும் விசுவாசம் காணாது. உன் மனைவிக்கும் விசுவாசம் காணாது. காணுமானால் வைத்தீஸ்வரன் கோவில் வரையும் போகவேண்டியிராது. கிட்டவே நல்லூர்க் கந்தனுக்கு நேர்த்தி வைத்து இதே பலாபலைனப் பெற்றிருக்கலாம்" என்றார்கள். நான் மெளனமாய் இருந்தேன்.

முன்றாவது சம்பவம் ஒன்றையும் சொல்லி எனது கட்டுரையை முடித்துவிடுகிறேன். ஆர்வம் மிகுதியினால் விஷயம் நீண்டுவிட்டது, வாசகர்களே! மன்னிப்பீர்களாக!!

1947-ம் ஆண்டு முற்பகுதியில் ஒருநாள் இரவு 7 மணிக்குக் கொழும்புத்துறை ஆச்சிரமத்திற்கு அடியேனும் மனைவியும் போயிருந்தோம். சுவாமிகளின் முன்பாகப் பத்துப் பதினெண்து பேர் இருந்தனர். சிம்நி இல்லாத ஒரு விளக்கு சாமிக்குச் சமீபத்தில் ஏரிந்தது. ஒருவரை ஒருவர் தளிவாகப் பார்க்கமுடியாத நிலைமை. ஒரு சில நிமிடங்கள் கழித்துச் சேர்வை. துரைசாமி ஓர் மூலையிலிருந்து 'நாகவிங்கம் இங்கே ஒழுங்காக வருகின்றவர் போல இருக்கிறது. ஆகவே இவரிடம் சொல்லி வாயிப்பதானே, காங்கேசன்துறைத் தொகுதித் தேர்தலுக்கு வரவேண்டாமென்று தடை செய்யுங்கள்' என்று கூறினார். சாமியார் என்னதான் சொல்லப்போகிறாரோ என்று, மனத்தில் மிகவும் கொந்தளிப்பு. ஆனால் சாமியார் ஒருபக்கம் திரும்பி 'துரைசவாமி! நாகவிங்கம் உப்பு உவர் வயல் அல்ல. விளையும் வயல். ஆவன் தனது நிலத்தில் உழுது, பசுளைபோட்டு, விழத்தது, வரம்புகட்டி, களைவிடுங்கித் தொழில் பார்க்கட்டும், மழைவெள்ளும் வந்த பொழுது விளைவு வரட்டும்' என்றார். எனது சந்தோஷத்திற்கு எல்லையில்லை. நிச்சயம் திருவாளர்கள் சு.நடேசுபிள்ளையையும், செல்வநாயகத்தையும் மன் கவ்வச் செய்கின்றேன் பார் என்ற துணிவு! ஆனால் சில மாசங்கள் கழிந்து தேர்தல் நடந்து தோல்லி கண்டேன். முடிந்து மூன்று வருடங்கள் பறந்து சென்றன. நான் "செனேற்" சபைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். இரண்டு மூன்று நாட்களில் பழைய பஸ்தரிப்பில் சாமியார் நிற்கக் கண்டேன். போய் வணங்கினேன். "என்னடா! பெரியவளாய் விட்டாயாம். செனேற்றாமே" என்றார். "ஆம் சாமி" என்று அடக்கமாய் நின்று கூறினேன். அடுத்து "நான் சரியோ? சேர் துரைசாமி சரியோ?" என்று கேட்டார். எனக்கு விளங்காமல் திகைத்தேன். "நீ என்ன சர்வ முடனாய் இருக்கின்றாய்! யாழ்ப்பாணத்தில் முந்நாறு பிறக்டர்மார் இருக்கின்றார்கள். நீ நடேசுபிள்ளையோடும் செல்வநாயகத்தோடும் போட்டி செய்து ஜயாயிரம் வாக்குகள் பெறாவிட்டால் உன்னை சமசமாஜக்கட்சிக்கும், என்.எம். பெரோவாவிற்கும் எப்படித் தெரியவரும்" என்றார். அத்துடன் எனக்கும் விஷயம் புரிந்தது. "ஆம் நீங்கள் அன்று சொன்னது சரிதான்" என்று கூறினேன்.

சுருக்கமாய்ச் சுவாமியைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூறிமுடிக்கின்றேன். அவருடைய சமாதியிலன்று நானும் பயபக்தியோடு போய்க் கலந்தேன். மறுநாள் எனது வழக்கறிஞர் நண்பர்கள் "எப்படா நீ சமயப்பற்றுள்ளவனாகினாய்? நேற்றுப் பூசிப்புனைந்து நின்றாயே!" என்று என்னைக் கேட்டார்கள். இதற்கு நான் "எனக்கோ சமய அறிவு ஆற்றல் கிடையாதப்பா. யோக சுவாமி அவர்கள் கொடிய நாப்படைத்த யாழ்ப்பாணத்தில் நாற்பது வருடங்களுக்கு மேல் வாழ்ந்து வந்ததை நான் அறிவேன். இல்லாததை, நடவாதகைத், உற்பத்தி செய்து பரப்புகின்ற இந்த நாட்டிலே

யாருமொருவர் சாமியைக் குறித்துப் பொன்னாசை, பெண்ணாசை என்ற குற்றச்சாட்டுக்களுள் ஒன்றுக்காவது உட்பட்டாரென்று நாவெடுத்துச் சொல்லவில்லை. ஆகவே, அவர் ஒரு உத்தம துறவி அவரை மதிக்கின்றோம், போற்றுகின்றோம். குருவென வணங்குகின்றோம்” என்று சொல்லி முடித்தேன்.

தாயே... துர்க்கை அம்மா....

தாயே நின் திருவழயை
 தஞ்சம் என்றென்னி நானும்
 உன்னைப் பார்க்கக் காத்திருந்தோம்
 ஓம் நீ வந்திடம்மா உளங்கனிந்து எம்மைப்பார்க்க
 விதி கூறந்து மதி கூறந்து
 நின் திருவழயில் சரணடைந்தோம்
 பஞ்சம் விரட்டு பகைவரை கீங்கு
 கொஞ்சம் மிரட்டு தாயே துர்க்கா
 நல்லாபரணமும் நளின கிடையும்
 முத்தாபரணமும் தாங்கிய தாயே
 மகிழொசுரமும் மருட கோலமும்
 மாண்புடன் கொண்ட மாதங்கி நீயே
 அமிர்தக்கடல் உறை அமிர்தக் கலசமே
 குறை கூற முறை ஒங்கார நாயகியே
 செந்தூர ஞப ரஸைத வர்ணனி
 மக்ஷத பூர அப்ஜ திலை ஒங்கார ஞமினியாய்
 ஓராயிரம் உரு கொண்டாமும்
 சங்கரியே செந்தரியே
 சர்வாங்க நாயகியே
 அம்மா என்றழைத்தால்
 அகழுத்த குரல் ஓயுமுன்னே
 அருகினில் வந்திருவாய்
 தெல்லிப்பதிவாழ் மகா துர்க்கையே....

- ஆரணி

விதியும் மதியும்

நிருவநுட்டிரு சோமசுந்தர பாமாசாரிய சுவாமிகள்
(மதுரையாதீஸம்)

யீஷந் சோமசுந்தர முனைச்சுந்தர தேசிகர் பாமாசாரிய சுவாமிகள், குலசீகாரன் மற்றும் திரு. ம. கோ. வெங்காநாதபிள்ளைக்கும் திருமதி பாப்பாம்யாள் என்பவருக்கும் 24-04-1902க்கு தோற்றினார்கள். பாலையாங்கோட்டை “செயின்ட் சேவியர் உயர்நிலைப் பள்ளி”யில் பயின்றார்கள். ஓராண்டு ஆசிரியம்பளியாற்றினார்கள். 1921க்கு கிழங்கைக்குச் சென்று “சுந்தரம் அன் கோ”வை 1926க்கு நிறுவினார்கள். கிழங்கை வாசனாவில் மூலம் கூட்டு வழியாட்டையும் சிறந்த விளாவிடை சொற்பாடுவிக்களையும் நிகழ்ந்திரு சௌகார்யங்களையும் நிறுவினார்கள். மதுரை ஆதீஸ்தாந்திரர் 290ஆவது குருமஹா சந்திராளம் மீஷந் சுவாமிநாத மீஞ்சூலசும்புந் தேசிக பாமாச்சாரிய சுவாமிகள் ஒவ்வொரு கிழங்கையை 1953க்கு அயர்ந்திக்கொண்டார்கள். 1957 முதல் மதுரையாதீஸ்தாந்திரர் 291ஆவது குருமஹா சந்திராளமாகத் திருக்கிள்ளார்கள். பல ஆராம்சி நால்களை கையறித் தமிழுக்கும் சொல்நிற்கும் அரிய நூண்டாற்றி வருகின்றார்கள்.

விதியும் மதியும் என்பதில் விதி பெரிதா? மதி பெரிதா? விதியை மதியால் வெவ்வூலாமா? என்பன சிந்தனைக்குரிய விஷயங்களாகும். அதில் விதி என்பது என்ன? விதிக்கு மூலம் யாது? விதி விதிப்பவர் யார்? என்பனவற்றை அறிவுதான் மதி உடையவனது முதலாவது கடமை. நமது மதியைக் கொண்டு நாம் செய்யும் நல்வினை தீவினைகளால் உண்டாகின்ற புண்ணிய பாவத்திற்கேற்பக் கருணையுடைய ஆண்டவன் அதற்கு இன்ன இன்பம், இன்ன துன்பம் அனுபவிக்க வேண்டுமென்று தீர்ப்பு அளிக்கும் அத்தீர்ப்பே விதியாகும். ஆண்டவன் நமக்கு அனுபவ அறிவு உண்டாகும்படி வகுக்கும் இன்ப துன்பங்களின் வகைகளை விதியாகும். அதனாலேயே “வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தல் அரிது” என்றார் வள்ளுவர். அதில் ஒருவன் எவ்வளவுதான் முயற்சி செய்து கோடி கோடியாகத் தேடிக் கொண்டாலும், ஆண்டவன் விதித்த விதியின்படியல்லாமல் இன்பம் அனுபவிக்க முடியாது என்று விதியின் வலிமையையும் அதை விதிக்கின்ற ஆண்டவனது வலிமையையும் உணர்த்துகின்றார்.

ஒரு மனிதன் அவனது அறியாமையினால் தீவினைகளையும், நல்வினைகளையும் செய்கின்றான். அவற்றை நியாயமுள்ள, கருணையுள்ள ஆண்டவன் பார்த்து அவற்றையப் பதிவு செய்து அவ்வினைகளுக்குரிய புண்ணியம் பாவம் இவ்வளவுவென்று தீர்மானிக்கின்றார். அது சஞ்சிதவினையாகும். அப்புண்ணிய பாவத்திற்குத் தகுந்தபடி நாம் இன்ப துன்பம் அனுபவித்தால் தானே நாம் செய்த நல்வினை, தீவினைகளின் தன்மை நமக்குப் புலப்படும். ஆகவே விதியின்படி நாம் அனுபவிக்கும் ஒவ்வொர் இன்பத்திற்கும், துன்பத்திற்கும், நாம் நமது மதியினால் முன்பு செய்த செயல்களை மூலகாரணம். ஆண்டவன் விதித்த விதியை மீறி நாம் எள்ளளவு இன்பமும் அனுபவிக்க முடியாது.

ஏராளமான பொருள் இருந்துவிட்டால், அல்லது உடல் வசதி இருந்துவிட்டால் இன்பம் துய்க்கலாம் என்று சிலர் கருதலாம். அது பணவசதியுடையவர்களும் இன்பம் துய்க்கமுடியாமல் திண்டாடுவதைத் தெரியாத, அனுபவமில்லாதவரது கூற்றாகும். நாம் செய்த வினைப்பயனை நாம் அனுபவிக்கும்படி ஏன் ஆண்டவன் செய்ய வேண்டும்? என்று கேட்கலாம். உதாரணமாக ஒரு சிறு குழந்தை மற்றொரு குழந்தையை அடித்துவிட்டது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அடிப்பட்ட குழந்தைக்கு வேதனை இருப்பதால் அது அமும். அடித்த குழந்தைக்குத் தான் அடித்ததும் அது அமுவதும்தான் தெரியுமேயொழிய அந்த அடி அக்குழந்தைக்கு எப்படி இருந்தது? எவ்வளவு வேதனையைக் கொடுத்தது என்றெல்லாம் தெரியமுடியாதல்லவா? அடித்துவிட்டுச் சிரிக்கும். அடித்த அக்குழந்தையைப் பார்த்து இனிமேல் அடிக்கூடாது. அடித்தால் அவளுக்கு வலிக்கும் என்று வாயினால் சொன்னால் வலியென்றால் என்ன? எப்படி இருக்கும் என்று கேட்கும். அதை அக்குழந்தை உணரச் செய்யவேண்டும்.

அதைப் படமெழுதி விளக்குவதா? நாம் அக்குழந்தையை அடித்தால்தானே அதனால் தனக்கு ஏற்பட்ட வேதனையும் துன்பமும் விளங்கும். நாம் பிறரை அடித்தால் பிறர் இன்னவிதமாக வேதனைப்பட்டவேண்டி வருமென்ற அனுபவ அறிவு அப்பொழுதுதான் ஏற்படும். இதுதான் அனுபவ அறிவு பெறும்படி ஆண்டவன் செய்வதின் அடிப்படை. நாம் பிறருக்குத் தீங்கு செய்தால் அத்தீங்கின் விளைவு இன்னதென்று நமக்கு அறிவுறுத்த வேண்டும் என்று கருணையினால் அதனைப் பிறரைக் கொண்டு செய்கிறார். நாம் செய்யும் நன்மையும் தீமையும் செய்த அளவைப் பொறுத்தல்லாமல் அவற்றை யாருக்குச் செய்தோமோ அவர்களின் தகுதிக்குத் தக்கபடி புண்ணிய பாவும் கூடவும் குறையவும் ஏற்படும்.

ஒரு வைத்தியர் நமக்குள்ள வியாதி தீர மருந்து கொடுத்தால் கசப்பு மருந்து கொடுக்க வேண்டிய வியாதிக்குக் கசப்பு மருந்தும், அக்கசப்புத் தெரியாமலிருக்கச் சிறிது சர்க்கறையும், கசப்பையும், இனிப்பையும் மாறிமாறிக் கொடுத்துதான் நமது நோயைத் தீர்ப்பார். அதுபோலவே ஆண்டவனும் நம்மிடம் உள்ள அறியாமை என்னும் நோய் நீங்க, அனுபவப் பாடம் போதிப்பதற்காகத் துன்பத்தை ஊட்டினாலும் அத்துன்பத்தில் சலிப்பும் மனச்சோர்வும் வாராதிக்க இடையிடையே சிறுசிறு இன்பத்தையும் தந்து நோயைக் குணப்படுத்தும் வைத்தியநாதனாக விளங்குகிறார்.

நாம் நம்மைப்போல் பிறரையும் என்னவேண்டும்: அதற்குரிய அனுபவ அறிவு பெறவேண்டும் என்று கருதிய கருணையினாலேயே நமக்கு அவர் விதிக்கவேண்டியதை விதிக்கிறார் என்பதை நன்றாக உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும் அந்த விதியே ஊழ் தலையெழுத்து பிராரத்தம் தெய்வுநியதி, நசீபு என்றெல்லாம் சொல்லப்பெறுகிறது. இனி அவ்விதியை மதியால் வெல்லலாமா? என்று கேட்கலாம் பொதுவாக ஆண்டவன் விதித் திதிக்கு உப்பட்டுத்தான்மதிதொழிற்படவேண்டியதாயிருக்கிறது. உதாரணமாகச்

சிறைச்சாலைக்குச் சென்ற ஒருவன் சுய அறிவும் சுய இச்சையும் சுய ஆற்றலும் உடையவனாகத்தான் இருக்கிறான். ஆனால் அவன் சிறைச்சாலைக்கு வெளியில் வாழும்போது செந்த தீய செயலுக்குத் தக்கபடி அரசாங்கத்தாரால் விதிக்கப்பெற்ற தண்டனைப்படி உள்ளே சென்றிருப்பவன்; அரசாங்கம் விதித்த அவ்விதிக்கு உப்பட்டுத்தான் அவன் மதியைச் செலுத்திக் கொள்ள வேண்டுமேயொழிய சுயேச்சையாக நடப்பேன் என்று எண்ணவோ, சொல்லவோ, நடக்கவோ முடியாதல்லவா? அதுபோல நாமெல்லாம் நமது மனம் வாக்கு, காயங்களால் முன்செய்த விளைகளுக்குத் தக்கபடி ஆண்டவனால் ஒரு தீப்புக் கொடுக்கப்பெற்று, அவன் விதித்த கட்டளைப்படி பூலோகமாகிய இச்சிறையினுள் வந்திருக்கின்றோம் நமக்கு விதித்த விதிக்கு உப்பட்டே நாம் நடக்கவேண்டும் நாம் எவ்வளவு மதியுடையவர்களாயிருந்தாலும் அவ்விதிக்கு மாறாக நடக்கமுடியாது, எப்பொழுதும் உண்ணவை ஊட்டுகிற வார்கள், அவ்வண்ணவை உண்பவர்கள் கண்ணவை விட வலிமையுடையவர்களாயிருக்க வேண்டும் அப்படி இருந்தால்தான் உண்ணவை ஊட்டமுடியும் அந்த முறையில் நாமெல்லாம் உண்பவர்கள். ஆண்டவன் ஊட்டுவன். அவன் ஊட்ட நாம் உண்கிறோமே தவிர நாமாக உண்பதில்லை. அப்படி அவன் ஊட்டும் உணவாகிய இப்பதுண்பமும் நாம் செய்த செயலினாலேயே ஆவன்.

இந்த உண்மை சுதாவும் மனத்தில் பதிநிதிருந்தால் நமக்குத் தீங்கு செய்யும் ஆணையோ பெண்ணையோ நோவ மாட்டோம் யாராவது நம்மீது கல்லை ஏறிந்தால் அக்கல்லை ஏறிந்தவர்கள் எங்கேயிருக்கிறார்கள் என்று நாம் பார்ப்போமே தவிர, நம்மீது விழுந்த கல்லைக் கடிக்கவோ, அடிக்கவோ, நோவவோ மாட்டோமல்லவா? அதுபோல ஆண்டவன் நாம் துண்பம் அனுபவித்து அறிவு பெறவேண்டுமென்று எண்ணி அந்துண்பத்தை ஆட்கள் மூலமோ, வியாதி மூலமோ புதங்கள் மூலமோ அனுபவிக்கச் செய்தால், அதனை அறியாமல் நமக்குத் துண்பம் செய்த ஆட்கள் பேரில் சீற்றுலும் நோதலும் கல்லை ஏறிந்தவனை நோவாமல், தன்மீது விழுந்த கல்லையே நோதலைப் போன்ற நகைப்புக்கிடமான செயலேயாகும் நம்மையே நாம் நொந்து, வந்த துண்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் இதனையே வள்ளுவர் உற்றுநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறை கண் செய்யாமை, அந்றே தவத்திற்கு உரு என்று கூறியிருக்கிறார். மதியுடைய ஒருவன் தனது மதியினால் செய்த செயல்களை அறிந்து அதற்குரிய பலாபலனை ஒரு நியதிப்படி விதிக்கின்ற ஆண்டவன் ஒருவன் உண்டு அவர் நாம் பிறருக்குச் செய்யும் செயலுக்கேற்பவே விதியை விதிக்கின்றார். அவர் விதித்த விதியை அவராகவே மாற்றக் கருதினால் மாற்றலாமே தவிர, வேறு யாராலும் மாற்றவோ குறைக்கவோ முடியாது. ஆனால் அவ்வாறு செய்யுமாறு நாம் நமது மதியினால் விண்ணப்பம் செய்து கொள்ளவும் ஆண்டவனது இரக்கத்திற்கு நம்மைப் பாத்திரர்களாக்கிக் கொள்ளவும் முடியும் இதை வலியுறுத்தியே நமது ஒளவைப்பிராட்சியார்.

“சிவாய நமன்று சிந்தித் திருப்பார்க்கு)

அபாயம் ஒருநாளும் இல்லை – உபாயம்

இதுவே மதியாகும் அல்லாத வெல்லாம்

விதியே மதியாய் விடும்”

என்று அருளியிருக்கிறார். அவ்வம்மையார் விதியினால் வரக்கூடிய அபாயம் இல்லாது காத்துக்கொள்ள உபாயம் ஒன்று சொல்லுகிறாள். விதியை விதிக்கின்றவரது துணையை மதியினால் அறிந்து பற்றிக்கொண்டால் ஒருவாறு விதியை வென்றுவிடலாம் என்கிறார் மார்க்கண்டேயர். சதாவும் பூசை செய்து ஆண்டவனது துணைபெற்று விதியையே மாற்றியவர். இதைத்தான்,

ஸ்ரீம் குதித்தலும் கைக்குழம் நோற்றலின்

ஆற்றல் தலையீட்டுவர்க்கு”

என்று வள்ளுவர் அருளியுள்ளார். அவ்விதம் விதியையே ஒருவேளை மாற்றமுடியாவிட்டாலும் ஆண்டவனது நாம செபத்தினால் அவன் விதிப்படி என்ன நடந்தாலும் அக்காரியங்கள் தன் உள்ளத்தைப் பாதிக்காத முறையில் நமது உள்ளத்திற்கு வளிமை பெற்றுக்கொள்ளலாம். மனக்கவலையற்று வாழலாம். அப்படி உள்ளம் உரம் பெற்றமையால்தான் திருநாவுக்கரசருக்கு அரசன் செய்வித்த துன் பமெல் லாம் துன் பமாகத் தோன்றவில்லை. அவ்விதம் உள்ளம் உரம்பெறாவிட்டாலும் ஆண்டவனது நாமசெபமானது தகுதியுள்ள ஒருவர் வழிநமக்கு உதவி செய்வித்து நம் துன்பத்தைப் போக்குவிப்பதைக் கண்கூடாகக் காணலாம். அப்படி நமக்கு உதவி செய்யவரும் ஆட்களும் நாம் வழிபட்ட முர்த்திகளின் பெயர் தாங்கியவர்களாகவே இருப்பதையும் காணலாம்.

ஆண்டவனைக் குறித்து நாமசெபம் செய்யும்பொழுது மற்ற எண்ணங்கள் வந்து தடுக்கலாம். அதனைச் சமாளிக்க வேண்டுமொனால் ஒரு நாளில் சிறிது நேரமாவது கிறைவனை நினைத்து, பூசை செய்தல் வேண்டும். மற்ற நேரங்களிலெல்லாம் அவனது சிந்தனையோடிருந்தால் உள்ளம் உரம்பெற்று பொறுக்கும் ஆற்றலராவோம். மற்றவரெல்லாம் விதியின் வழியே நடந்து துன்பங்களை அனுபவித்தே அறிவு விளக்கமும் ஞானமும் பெறுவர்.

ஆகவே இந்த உபாயத்தை மதியுடையவர்கள் தெரிந்து கடைப்பிடித்து விதியின் வளிமையை மாற்றவோ குறைக்கவோ செய்துகொள்ள வேண்டும். அதற்குரிய மதிநுட்பத்தை எல்லாம்வல்ல எம்பெருமான் எல்லோருக்கும் அருள்பாவிக்க வேண்டும்.

நூல் பட்டினம் கணக்கை ஆடற்கலை

திரு. க. வெள்ளவாரன்

நூலை முன்னால் திருப்புதியை விட்டு வாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டும்.

தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சார்ந்த திருநாகேச்சுரத்தில் 14-01-1917இல் வீர் தோன்றினார். தந்தயார் யெர் முதலியார். திருப்பெருந்துறை திருவாசகம் பாடசாலை, அன்னாமலைப் பல்கலைக்கழகம் கூடியவற்றில் பாரிஸ்ரூ 1935ம் ஆண்டு விந்துவான் தேர்வில் முதல்வராகத் தேரினார். “யாழ் நூல்” ஆசிரியர் விபுலாநந்த அழகாரின் அருமந்த மாணவர். புலவர் கல்லூரியில் 1938-43இல் தமிழ் விரிவிதரயாளாகப் பணியாற்றி உள்ளார். 1943இல் கிருந்து அன்னாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாராச்சித்துறை விரிவிதரயாளாக சிறப்புமனி பூரிந்து வருகின்றார். “சங்காலத் தமிழ் மக்கள்”, “தமிழிலக்கிய வானாறு - வதால்காரியம் - ஆசிரியால்” ஆகிய நூல்களின் ஆசிரியர். “பாத சங்கிராம்”, “அபாத்த நாவலர் பாதம்”, “தேவாரத் திருமூறைத் தொகுப்பு” ஆகியவற்றின் பதிம்யாசிரியர். “சிற்றாந்தச் செம்மல்”, “திருமூறைத் தமிழ்மனி” ஆகிய பட்டங்கள் வழநவார்.

உள்ளத்திற்கு உவகையளிக்கும் கவின் கலைகளுள் ஆடற்கலையாகிய கூத்தும் ஒன்றாகும். தமிழ் முனிவராகிய அகத்தியர், இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழுக்குமுரிய இலக்கணமாக அகத்தியம் என்ற இலக்கண நூலை இயற்றி உதவினார் என்பது வரலாறு. இயற்றமிழ் இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்திலும், பத்துப் பாட்டும், எட்டுத் தொகையுமாகிய சங்க இலக்கியத்திலும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை சீவகசிந்தாமணியாகிய செந்தமிழ்க் காப்பியங்களிலும் இசைக்கும் நாடகத்திற்கும் உரிய குறிப்புக்கள் பல ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. அவற்றைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் இசை, நாடகமாகிய இக்கலைத்துறைகளை எழில்பெற வளர்த்த கலைஞர்கள் கூத்தர், பாணர், பொருணர், விறலி என்னும் இந்நால்வகையோராவர் என்பது நன்கு புலனாகும்.

இவர்களுள், கூத்தர் என்பார் என்வகைச் சுவையும் மனத்தின்கண் பொருந்திய குறிப்புக்களும் புறத்துப் போந்து புலப்படும்படி ஆடவல்லவராவார். இவர்களையொத்து விறல்பட ஆடுவாள் விறலி என அழைக்கப்பெற்றாள். “பொருந்” என்பது ஒத்து நடித்தல் என்ற பொருளில் வழங்கும் சொல்லாகும். ஒருவரைப் போன்று கோலம் புனைந்து நடித்தவல்ல நாடக மாந்தர்கள் பொருந் என அழைக்கப்பெற்றனர். நோக்கினார் கண்ணிடத்தே தமது ஆடற்பொலிவு என்றும் நினைவெபற்றுத் தோன்றும்படி நடித்துக் காட்டுதல் கூத்தர் பொருளராகிய இக்கலைஞர்களது இயல்பாகும். இவ்வியல்பு நோக்கி இவர்களைக் “கண்ணுளர்” எனவும், “கண்ணுளாளர்” எனவும் பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் பெயரிட்டு அழைத்துள்ளார்கள்.

இவ்களால் மேற்கொள்ளப்பெற்ற ஆடற்கலையானது, அகக்கூத்து, புறக்கூத்து, பதினேரார் ஆடல்கள் எனப் பல்வேறு பகுதிகளாக வளர்க்கப்பெற்றது.

ஏதாவது ஒரு கலையினைத் தமுவி நடிக்கப்பெறும் கூத்தினை நாடகம் என்றும், கலை தமுவாது பாட்டினது பொருளுக்கேற்ப கைகாட்டி வல்லபெஞ் செய்யும் சுலவையும் மெய்ப்பாடும் பொருந்திய அவிநாயக்கூத்தினை நாட்டியம் என்ற மரபு.

நாட்டிய மாவது, ஆடல், பாடல், அழகு என்னும் மூவகை நலங்களையும் ஒருங்கு பெற்ற நாடக மகளிரால் தமது உள்ளக்குறிப்பு உடம்பில் தோன்றும் மெய்ப்பாடுகளால் புலப்படும்படி சுலவைபெற நடிக்கப்பெறுவதாகும். இதன் இலக்கணத்தினை விரித்துரைப்பது நாட்டிய நூல். ஆடல், பாடல், அழகு என்னும் மூன்று திறத்தாலும் குறைவின்றி நிரம்பிய நாடகக் கணிகையாகிய மாதவி என்பாள், 5ம் ஆண்டு தொடர்க்கி 12ம் ஆண்டுகள் வரை 7 ஆண்டுகள் ஆடல் ஆசிரியன்பால் நாட்டிய நூலை நன்கு பயின்று சோழமன்னன் பேரவையிலே திறம்பெற ஆடினாள் என்ற செய்தி சிலப்பதிகார அரங்கேற்று காலையாற்புலனாம்.

ஒரு மனிதன் அவனது அறியாமையினால் தீவினைகளையும், நல்வினைகளையும் செய்கின்றான். அவற்றை நியாயமுள்ள, கருணையுள்ள ஆண்டவன் பார்த்து அவற்றையப் பதிவு செய்து அவ்வினைகளுக்குறிய புண்ணியம் பாவும் கீவ்வளவென்று தீர்மானிக்கின்றார். அது சஞ்சிதவினையாகும். அப்புண்ணிய பாவத்திற்குத் தகுந்தபடி நாம் இன்ப துன்பம் அனுபவித்தால் தானே நாம் செய்த நல்வினை, தீவினைகளின் தன்மை நமக்குப் புலப்படும். ஆகவே விதியின்படி நாம் அனுபவிக்கும் ஓவ்வொர் இன்பத்திற்கும், துன்பத்திற்கும், நாம் நமது மதியினால் முன்பு செய்த செய்க்களே மூலகாரணம். ஆண்டவன் விதித்த விதியை மீறி நாம் எவ்வளவு இன்பமும் அனுபவிக்க முடியாது.

முத்தமிழுள் ஒன்றாகிய நாடகத்தின் இலக்கணத்தினை விளக்குதல் வேண்டிப் பரதமுனிவர் இயற்றிய நாடகத்தமிழ் நூல் பரதம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பெற்றதென்பது, “நாடகத்தமிழ் நூலாகிய பரதம்” என அடியார்க்கு நல்லார் கூறுதலாற் புனராம். பரதராற் செய்யப்பட்டது என்ற பொருளில் வழங்கிய பரதம் என்ற நூற்றெயானது, அந்நூலிற் சொல்லப்பட்ட சிறப்புடைய நாட்டியமாகிய கலைத்திறத்தைக் குறிக்கும் பெயராகவும் பிற்காலத்தில் வழங்கப்பெறுவதாயிற்று.

தமிழ்நாட்டில் தொன்று தொட்டுப் பயிலப்பெற்றுவரும் ஆடற்கலையாகிய இதன் இயல்பும், இதனைப் பயின்று ஆடவல்ல கூத்தியராகிய நாடகமகளின் இயல்பும், இம்மகளிர்க்கு நாட்டியக் கலையைக் கற்பிக்கவல்ல ஆடலாசிரியனது இலக்கணமும், நாடகத்திற்கும் இசைக்கும் உரிய இசைப் பாடல்களை இயற்றித்தரும் கவிஞருது இயல்பும், இசையினை அளவிபெற நிறுத்தவல்ல தன்னுமையாசிரியன் வேய்க்குழனுதுவோன் யாழாசிரியன் முதலியோர் இயல்புகளும், நாடக அரங்கின் அமைப்பும், அவ்வரங்கியே புகுந்து ஆடுகின்ற முறையும் பிறநுட்பங்களும்

சிலப்பதிகார அரங்கேற்று காதையிலே தெளிவாக விளக்கப் பெற்றுள்ளன. இக்குறிப்புக்களையல்லாம் ஒப்பவைத்து நோக்குங்கால் இளங்கோவடிகள் வாழ்ந்த காலமாகிய கிபி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே நம் தமிழ்நாட்டில் ஆடற்கலையானது காண்போர் கண்ணெயுங் கருத்தையுங் கவரும் பொலிவும் நுட்பமும் உடையதாய்ச் சிறந்த முறையில் வளர்ச்சிபெற்றிருந்ததென்பதும், இக்கலையின் நுட்பத்தைக் கற்பிக்கவல்ல ஆடலாசிரியர் பலர் வாழ்ந்தார்களென்பதும் விளங்கும்.

சிலப்பதிகார அரங்கேற்று காதையில் ஆடலாசிரியனது இலக்கணம் வருமாறுணர்த்தப்பட்டமை காண்க.

“இருவகைக் கூத்தின் இலக்கண மறிந்து
பலவகைக் கூத்தும் விலக்கினிற் புனர்த்துப்
தடினோ ராடலும் பாட்டும் கொட்டும்”

ஆகியவற்றின் நுட்பங்களை விளங்க அறிந்திருத்தல் வேண்டுமென விதித்தங்கார். இருவகைக் கூத்தாவன :— வசைக்கூத்து, புகழ்க்கூத்து; வேத்தியல், பொதுவியல்; வரிக்கூத்து, வரிச்சாந்திக்கூத்து; சாந்திக்கூத்து, விநோதக்கூத்து; ஆரியம், தமிழ்; இயல் புக்கூத்து, தேசிக்கூத்து என இவ்வாறு இரண்டிரண்டு பகுதிகளாக வகைப்படுத்துரைக்கத் தக்க கூத்து விகற்பங்கள் எனவும், ஈண்டு இருவகைக்கூத்தெனக் குறிக்கப்பட்டவை சாந்திக்கூத்தும் விநோதக்கூத்தும் ஆகிய இரண்டுமேயெனவும் அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பிடுவேர். எனினும் இளங்கோவடிகளால் “இருவகைக்கூத்து” எனக் குறிக்கப்பட்டவை வேத்தியல், பொதுவியல் எனினும் இரண்டுமேயாம் என்பது,

“வேத்தியல் பொதுவியல் என்றிரு திறத்தின்
நாட்டிய நன்னால் நன்கு கடைப்பிடித்து”

(அரற்கேற் – நகூ, ச.0)

எனவரும் சிலப்பதிகாரத் தொடராலும்,

“வேத்தியல் பொதுவியல் என்றிரு திறத்துக்
கூத்தும் பாட்டும் தூக்கும் துணிவும்”

(ஊரலர் – கஹ, ககை)

எனவரும் மனிமேகலையடிகளாலும் நன்கு துணியப்படும், சான்றோர் குழுமிய மன்னனது பேரவையிலே நடித்தற்கேற்ற நுட்பமும் சிறப்பும் வாய்ந்த கூத்து வேத்தியல் எனப்படும். கற்றோர் கல்லாதார் ஆகிய பொதுமக்கள் அனைவரும் கண்டு களித்தற்கேற்ற எளிமை நிலையில் நிகழுங்கூத்து பொதுவியல் எனப்படும். வேத்தியலை அக்கூத்தென்ப. பொதுவியலைப் புறக்கூத்தென்ப.

இனி, சாந்திக் கூத்தாவது தலைவன் சாந்தமாக ஆடிய கூத்தெனவும், அது சொக்கம், மெய்க்கூத்து, அவிநுயம், நாடகம் என நால்வகைப்படுமெனவும் கூறுவர்.

இவற்றுள், சொக்கம் என்பது சுத்த திருத்தம். அது நூற்றெட்டுக் கரணமுடையதென்பர். உடம்பாகிய மெய்யின் தொழில்நலம் விளங்க நடிகப்பெறுங்கூத்து மெய்த்தொழிற் கூத்தாகும். அது தேசி, வடகு, சிங்களம் என மூவகைப்படும். இவை மனத்தகத்தே தோன்றும் இராசதம், தாமதம், சாத்துவிகம் என்னும் அகச்சுவைபற்றித் தோன்றுவனவாதலால் அகமார்க்கம் எனக் கூறப்படும். அவிநாயக் கூத்தாவது கதை தமுவாது பாட்டினது பொருளுக்குக் கைகாட்டி வல்லபஞ் செய்வது என்பதும், நாடகமாவது கதை தமுவிவரும் கூத்தென்பதும் முன்னர்க் கூறப்பட்டன. இவ்வாறு நால்வகைப்படப் பகுத்துரைக்கப்பட்ட இக்கூத்துக்கள் யாவும் உலகமக்கள் தீமை நீங்கி நன்மை பெற்றுயர்க என நிகழ்த்தப்படுவனவாதலின் சாந்திக்கூத்து எனப் பெயர் பெறுவனவாயின.

இனி, விநோதக்கூத்தாவன குரவைக்கூத்து, கழாய்க்கூத்து, குடக்கூத்து, கரணம், நோக்கு, தோற்பாவைக்கூத்து முதலியனவாம். இவை மக்கள் உள்ளத்திற்கு மகிழ்ச்சிதரும் பொழுதுபோக்காதலின் விநோதமெனப்பட்டன. இவற்றுள், குரவையென்பது காமமும் வீரமும் பொருளாகக் குரவைச் செய்யுள் பாட்டாக மகளிர் எழுவர் அல்லது எண்மர் ஒன்பதின்மர் கைகோத்து ஆடும் கூத்தாகும். கலிந்டமாகிய கழாய்க் கூத்தென்பது, மூங்கிலைக் காலாக நிறுத்தி அதன்மேற் கட்டிய கயிற்றின்மேல் ஏறியாடும் இயல் பினதாகும். குடக் கூத் தென்பது தெய் வத்திறம் பற்றிய பதினேராடல்களுள் ஒன்றாகும். கரணம் என்பது நிலத்தின்மேற் பாந்தாடும் ஆடலாகும். நோக்கு என்பது பாரமும் (பெரியனவும்) நுண்மையும் (நுண்ணியனவும்) மாயமும் (காண்போர் கண்களை மறைக்கும் தந்திரச் செயல்களும்) அமையச் செய்யப்படும் இயல்பினதாகும். தோற்பாவையென்பது, தோலாற் பாவை செய்து ஆட்டுவிப்பது. இவற்றுடன் நகைச்சுவை பற்றிய விதுாடக்க் கூத்தும் சேர்த்து விநோதக்கூத்து எழுவகைப்படும் என்பாரும் உளர்.

இனி, பல்வகைக் கூத்தாவன வென்றிக் கூத்து, வசைக்கூத்து, விநோதக்கூத்து என இவ்வாறு பகுத்துரைக்கப்படும் கூத்துக்களாகும். பகைவனது ஒடுக்கமும் தம்முடைய வேந்தனது உயர்ச்சியும் மேற்படும் நிலையில் அமைந்த கூத்துவென்றிக் கூத்தெனப்படும். பலவகையுருவங்களையும் பழித்துக்காட்டுங் கருத்துடன் நிகழ்வது வசைக்கூத்தெனப்படும். பெருவேந்தரும் குறுநில மன்னரும் முதலாயினோர் பகைவரை வென்று கொற்றத்துடன் வீற்றிருக்கும் பெருமித நிலையில் அன்னோர் பொழுது போக்காகக் கண்டு மகிழ்தற்குரிய முறையில் நிகழ்த்தப்பெறுங் கூத்து விநோதக்கூத்தின் பாற்படுவதாகும்.

இனி, தெய்வத்திறம் வாய்ந்த கூத்துக்களாக நம் நாட்டில் நெடுங்காலமாகப் போற்றப்பெறும் சிறப்புடைய ஆடல்கள் பதினொன்றாம். அவையாவன : அல்லியம், கொடுகொட்டி, குடைக்கூத்து, குடக்கூத்து, பாண்டரங்கம், மல்லாடல், தூஷியாடல்,

கடையம், பேடு, மரக்காலாடல், பாவையாடல் என்பனவாம். இவற்றுள் முன்னுள்ள ஆறும் நின்ற நிலையில் நிகழ்த்தப்படும் கூத்துக்கள். பின்னுள்ள ஜந்தும் நிலத்திற்பாடின்து வீழ்ந்து ஆடுமியல்பினவாகிய கூத்துக்களாகும். இவை பதினொன்றையும் “பதினோராடல்” என்ற பெயரால் குறிப்பிடுவது மரபு. உலகிற்கு இடர் விளைத்த அசரர்களாகிய கொடியோர்களைக் கொல்லுதற்பொருட்டு அமர்களால் நிகழ்த்தப் பெற்றவை இப்பதினோராடல்களாகும். இவற்றைத் “தெய்வவிருத்தி” என்ற பெயரால் குறிப்பிடுவதும் உண்டு.

இந்திர விழாவைக் காணவிரும்பித் தன் மனைவியுடன் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தையடைந்த விஞ்சை வீரனொருவன், அந்நகரத்து ஆடல் மகளாகிய மாதவியென்பாள் சிவபெருமான் முதலிய தெய்வங்களால் நிகழ்த்தப்பெற்ற கொடுகொட்டி முதலிய பதினோராடல்களையும் அவ்வத் தெய்வங்களுக்குரிய அணிவகையாகிய கோலத்துடனும் கொள்கையுடனும் மேற்கொண்டு ஆடிய திறத்தைத் தன் மனைவிக்குக் காட்டி மகிழ்ந்தான் என்ற செய்தி சிலப்பதிகாரம் கடலாடுகாலையிற் கூறப்பட்டது. இக்காலையில் தெய்வவிருத்தியாகிய பதினோராடல்களின் சிறப்பு இளங்கோவடிகளால் விளக்கப்பட்டது.

1. கொடுகொட்டி

எல் லாம் வல் ல இறைவனாகிய சிவபெருமான், வேதர் களது வெண்டுகோட்கிரங்கிக் கொடியோர்களாகிய அவனர்கள் வாழும் முப்புரங்களும் வெந்தழிய ஏரிமுகப் பேரம்பினை ஏந்திய அளவிலே, திரிபுரத்தவனர்கள் ஏரிந்து சாம்பராய் விழ அங்ஙனம் விழுந்த வென்பலிக்குவையாகிய பாரதியரங்கத்திலே (சுகுகாட்டிலே) உமாதேவியார் தன் திருமேனியின் ஒரு கூற்றினராய் நின்று பாணி தூக்கு சீர் என்னும் தாளங்களைச் செனுத்தி நிற்க வெற்றி மகிழ்ச்சியாற் கைகொட்டி நின்று ஆடிய கூத்து கொடுகொட்டி எனப்படும். அருளாளானாகிய இறைவன் தன் திருமுன்னர் முப்புரங்களும் தீப்பற்றி வெந்தழியக் கண்டும் சிறிதும் இரங்காது தனது மறக்கருணை தோன்றக் கைகொட்டி நின்று ஆடிய கொடுமையுடைத்தாதல் நோக்கி இக்கூத்திற்குக் கொடுகொட்டியெனப் பெயர் தந்தனர் முன்னோர். கொடுவ்கொட்டி எனற் பாலது கொடுகொட்டியென வந்தது விகாரம். கொடுகொட்டியாகிய இக்கூத்தினைப் பறையூர்க் கூத்தச்சாக்கயன் என்பான், சேரன் செங்குட்டுவன் முன் திறம்பட ஆடிக் காட்டிய செய்தியை இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரம் நடக்க காலையில் விளக்கியுள்ளார்.

2. யான்டரங்கம்

வானோராகிய தேரில் நான்மறைகளாகிய குதிரைகளைப் பூட்டித் தேர்முன் நின்ற திசைமுகனாகிய பிரமன் காலைமுப்படி பாரதி வடிவாகிய (உமையுருவாகிய) சிவபெருமான் வெண்ணீர்றறையணிந்தாடிய கூத்து பாண்டரங்கம் – வெண்மை.

வென்மை வாய்ந்த திருநீற்றையணிந்து ஆடுதலால் பாண்டரங்கம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

3. அல்லியம்

அஞ்சனவண்ணாகிய கண்ணன், தன் மாமனாகிய கஞ்சனது வஞ்சனனயால் வந்த யானையின் கொம்பினை ஒழித்தற்கு நின்றாடிய ஆடல் அல்லியம் எனப்படும். “அல்லியம் என்பதனை அலிப்பேடு என்பாருமளர்” என அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பிடுதலால் இக்குத்து அலியான் தன்மையில் நின்றாடியது எனலாம்.

4. மல்லாடல்

மாயவனாகிய திருமால் வாணன் என்னும் அசரனை வெல்லுதற்பொருட்டு மல்லனாய்ச் சென்று அவனை அறைக்கவி அழைத்து அவனது உடம்பினை இறுகப்பிடித்து உயிர்போக நெரித்துத் தொலைத்த நிலையில் ஆடிய கூத்து மல்லாடல் எனப்.

5. தூஷயாடல்

கடல் நடுவே வேற்றுருவாய் மறைந்து நின்ற கூரனது வஞ்சனை அறிந்து அவனைப் போரிற்கொன்ற முருகப்பெருமான், அக்கடலின்கண் எழும் திரையே அரங்கமாக அமைய நின்று துதிகொட்டியாடிய கூத்து துடியாடல் எனப்படும்.

6. குடைக்கூத்து

முருகனைடு பொருதற்கு வந்த அவனர்கள் அப்பெருமான் முன் பொருதலாற்றாது தாம் போர் செய்தற்கு எடுத்த படைக்கலன்களை கீழே ஏறிந்துவிட்டு வருத்தமுற்றபொமுது, அப்பெருமான், அன்னோர்க்கு நல்லுனர்வண்டாம் வண்ணம் தனது குடையை முன்னே சாய்த்து, அக்குடையினையே ஒருமுக எழிலியாகிய திரையாகக் கொண்டு ஆடிய கூத்து குடைக்கூத்து எனப்படும்.

7. குடக்கூத்து

வானாசுரன், தன் மகன் உழழ காரணமாக காமன் மகன் அநிருத்தன் என்பானைச் சிறைப்படுத்தினானாக, நீலமேனி நெடியோனாகிய திருமால், வாணனை அழித்தல் வேண்டி அவனுடைய சோ என்னும் நகரவீதியிற் சென்று குடங்கொண்டு ஆடிய கூத்து குடக்கூத்து எனப்படும். இது பஞ்சலோகங்களாலும் மன்னாலும் இயன்ற குடத்தினைக் கொண்டு ஆடப்பெறுதலால் வந்தபெயர்.

8. போடல்

காமன் தகன் மகன் அநிருத்தனைச் சிறைமீட்ட நிலையில் ஆண்மைத்தன்மையில் திரிந்த பெண்மைக் கோலத்தோடு சோ நகரத்தில் ஆடிய ஆடல் பேடு எனப்படும்.

9. மரக்காலை

வெற்றி வேற்றக்கைக் கொற்றவையாகிய தூர்க்கை, சினமிக்க அவனர் வஞ்சனையாற் செய்த கொடுந்தொழிலைப் பொறாளாய் ஆடல் மரக்காலை எனப்படும். அவனர்கள் உண்மைப் போரால் வெல்லமாட்டாது வஞ்சனையால் வெல்லக்கருதி தன் மேல் பாம்பு, தேன் முதலியவானவாகப் புகுதலை உணர்ந்த கொற்றவை அவற்றை உழுக்கிக் களைதற் பொருட்டு மரத்தைக் காலாகக் கட்டிக்கொண்டு கையில் வாளேந்திஆடவின் இது மரக்காலை ஆயிற்று என்பர்.

10. பாலையாடல்

கொடும்போர் செய்தற்கு முற்பட்ட அவனர்கள் போர்க்கோலத்தோடு மோகித்து வீழும்படி திருமகள், கொல்லிப்பாலை வழிவாய் ஆடியது பாலையாடல்.

11. கடையம்

வாணாசுரனுடைய சோ நகரத்தின் வடக்கு வாயிலின் கண் உளதாகிய வயலிடத்தே நின்று அயிராணி (இந்திரன் மனைவி) ஆடியது கடையமென்னும் கூத்தாகும். இது கடைசியராகிய உழுத்தியர் கோலத்தில் ஆடிய கூத்தாதவின் கடையம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

தேவர் அசுரர் முதலிய எல்லா உயிர்களும் ஏனைப் பொருள்களும் தத்தம் நிலக்குலைந்து அழிந்துகிரிய ஊழிக்காலத்திலே முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் உலகிலுள்ள பல வழிகளையும் மீண்டு தன்னிடத்தே ஒடுக்கிக்கொண்டு கொடுகொட்டி, கபாலம், பாண்டரங்கம் ஆகிய கூத்துக்களை ஆடி அருள் வாரினவும், அக்கூத்துக்களுக்கேற்ப அவருடன் பிரிப்பின்றி விளங்கும் உழையம்மையார் பாணி, தூக்கு, சீர் என்னும் தாள வகைகளைத் தருவாரினவும் கலித்தொகையிலிலுள்ள கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் கூறும். இதன்கண் பதினேராடலிற் சொல்லப்படாத கபாலம் என்றதொரு கூத்து கூறப்பட்டுள்ளது. இறைவன், அயன் தலையாகிய கபாலத்தைக் கையிலேந்தி ஆடுதலால் இது கபாலம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இவ்வாறே தெய்வத்திற்ம் பற்றிய ஆடல்கள் பல முற்காலத்தில் நம் நாட்டில் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் அவற்றுட் சிறப்புடையனவே பதினேராடல் எனத் தொகுத்துரைக்கப்பட்டன.

“தாண்டவம், நிருத்தம், நாட்டியம் என்னும் ஓ கூறுபாட்டினும் நாட்டியம் என்று புறநடத்தை” என அரும்பதவுரையாசிரியர் கூறியதனைக் கூர்ந்து சிந்திக்குமிடத்து அவரால் முதற்கண் குறிப்பிடப்பட்ட தாண்டவம் என்பது அகமார்க்கப் பொருள் பற்றி வருமென்பதும், நிருத்தம் என்பது அக்சஸவை, முதலியன கலவாத சுத்தநிருத்தம் என்பதும் நன்கு புனராம். இராசதம், தாமதம், சாத்விகம் என்னும் குணத்தின் வழித்தோன்றும். அகத்துணர்வு அகமார்க்கப் பொருளாகும். இறைவன் ஆடிய திருக்கூத்துக்கள் இவ்வாறு தோன்றியனவாதலால் தாண்டவம் என்னும் பெயர் பெற்றன.

அவரவர் பிறந்த நிலத்தன்மையும் பிறப்பிறகேற்ற தொழிற்றன்மையும் விளங்க நடிக்கப்பெறுவது வரியென்னும் கூத்தாகும். இது, கண்கூடு வரி, கான் வரி, உள்வரி, புறவரி, கிளார்வரி, தேர்ச்சி வரி, காட்சி வரி, எடுத்துக்கோள் வரி என என் வகைப்படும். இவை நாடக மகளிராலன்றி ஏனையோரால் நடித்தற்கிரியன. இவை சிலப்பதிகாரம் வேனிற்காலையாலும் அதன் உரையாலும் நன்கு விளங்கும்.

குறள், மறம், சித்து, சோனகம், பார்ப்பான், சடாதாரி, பறை முதலிய பல கோலங்களை மேற்கொண்டு அவ்வக்கோலத்திற்குப் பொருத்தமான வசனத்துடன் மகளிரால் ஆடப்படும் கூத்துக்கள் “கோலம்” என்னும் வகையைச் சார்ந்தன என்பர். பரதசங்கிரக நூலாசிரியர்.

“விழுவிற் கோழியர் நீர்கை போல முறைமுறை
ஆடுநார் கழியும் கீவ்வுகைத்துக்
நகைப்புற னாக நின்சுற்றம்
இசைப்புற னாக நீலம்பிய பொருளே”

எனவரும் புறப்பாடல் நாடக அரங்கில் பல்வேறு கோலம் தாங்கி நடித்து மறையும் நடிப்புத் திறனை நன்கு விளக்குதல் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

குளித்த புருவமுங் கொவ்வைச்செவ் வாயிற் குமிண்சிரிப்பும்
பளித்த சடையும் பவளம்போற் மேனியிற் பால்வென்றீரும்
கீளித்த முடைய ஏருத்தபொற் பாதமுங் காணப்பெற்றால்
மனித்தபி பிறவியும் வேண்டுவகீத யிந்த மானிலத்தே.

திருச்சிற்றம்பலம்

- 4ம் திருமுறை - திருநாவுக்கரசு நாயனார்

ஈழத்துப் பள்ளுப் பிரபந்தம்

பண்டதை கலாநிதி விவந்தமிழ்ச்செல்லி தங்கம்மா அய்யாக்குட்டி அவர்கள்

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் கல்வியறிவு மிக்கார்க்கே பயன்படக்கூடியன; உயர்ந்த மொழிநடையிலைமைந்தன. கல்வியறிவு அதிகமில்லாத பாமர மக்களாறிந்தனுபவிக்கத்தக்க பண்டை இலக்கியங்கள் மிகக் குறைவு. ஆனால் காலஞ் செல்லசெல்ல பாமர மக்களாடிப் பாடுதற்கேற்ற பள்ளு, குறவுஞ்சி, நொண்டி நாடகம் முதலியன சிற்றிலக்கியங்கள் தோன்றலாயின. இவை, தொடர்ந்து நிகழ்ச்சிகளைக் கதைபோகை கூறுவன. 17ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் சிற்றிலக்கியங்கள் சிறப்புற்று எங்கும் பரவலாயின. உரைபாடியும், விரித்துக் கூறியும் புனைந்துரைத்தும், கட்டுரைத்தும் செய்யுள் வடிவத்திலே சிற்றிலக்கியங்கள் தோன்றின. இவற்றைப் பாமர மக்கள் பெரிதும் விரும்பி ஆடியும் பாடியும் கேட்டும் மகிழ்ந்தனர்.

இச் சிற்றிலக்கியங்களுள் உழத்திப்பாட்டு என்பது மொன்று. இதன் இலக்கணத்தைப் பன்னிரு பாட்டியலிற் காணலாம்.

“புரவலர் கூறிய வன்வாழியவன்

ரகல்வயற் றொழிலை யொருமை யுனர்ந்தன

வளவுகு மீறாந் துழத்திப் பாட்டீ”

என்பது அந்நூற்பா. இவ்வழத்திப் பாட்டே பிற்காலத்திற் பள்ளு என்னும் பெயரால் வழங்கப்படலாயிற்று என்பது நவநீதப் பாட்டியலால் தெரியவருகிறது. உழத்திப் பாட்டாகும்; பள்ளுமென்பர் என்று நவநீதப் பாட்டியல் கூறுவதால் பள்ளும் உழத்திப் பாட்டும் ஒன்றேயென்பது வெளிப்படை. 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் எழுந்த செய்யுள் இலக்கணம் என்ற நூல் உழத்திப் பாட்டிற்குரிய இலக்கணங்களைத் தொகுத்துக் கூறியுள்ளது என்று நாம் காணும் பள்ளுப் பிரபந்தங்களின் அமைப்பே ஆண்டுக் காணப்படுவதாலும் இவ்வுண்மை பெறப்படும்.

பள்ளரின் வாழ்க்கையைச் சித்திரித்துக் காட்டும் இலக்கிய வகையே பள்ளு ஆகும். பள்ளர் என்போர் பள்ளமான நிலத்திற் (மருதம்) பயிர் செய்து வாழ்வோராவர். இது பள்ளத்தி, பள்ளன், எங்கேடி போட்டான் என்ற ஆண்டையின் கேள்விக்குப் பள்ளம் பார்த்துப் பயிர் செய்யப் போட்டான் என்று பள்ளி கூறியதனாற் புனைகும். ஆகவே, பள்ள நிலத்திற் பயிரிடும் பள்ளரது வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் நூலுக்குப் பள்ளு என்ற பெயர் ஆகுபெயராய் வந்ததெனலாம்.

ஆரம்ப காலத்தில் மன்னர் அல்லது வள்ளல்கள் புகழ்பாடி ஊடே உழவின் பெருமையை எடுத் துக்கூறுவது பள்ளுப் பாடல் களின் இயல் பாக இருந்திருக்கவேண்டுமென்பது மேற்போந்த “புரவலர் கூறி.....” என்ற நூற்பாவால்

விளங்கும். பின் கடவுளரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு அவர்களின் அருட்திறமையையெடுத்தோதும், தேவபாணியாய்த் தெய்வவாழ்த்துக் கூறும் இக்கியங்களாகவும் மலர்ந்தன எனலாம். இப்பிரபந்தம் சிந்தும், பல்வகை விருத்தங்களும் விரவிவரப் பாடப்படும் மரபினை உடையதென்பது,

“ஓவ்விய சிந்து விருத்தம் விரவிவரத் தொடர்பு

சௌவித்து கிளங்கு பாடு தூழ்த்தி பாட்டாகும்.”

என்ற நவநீதப்பாட்டியற் பகுதியால் விளங்கும். கடவுள் வணக்கம், முறையே முத்தபள்ளி, இளைய பள்ளி, குடும்பன் (பள்ளன்) வரவு, அவன் பெருமை கூறல், முறையே அவர் வரலாறு கூறல், நாட்டுவளம் கூறல், குயிற்கூக்கேட்டல், மழைவேண்டிக் கடவுட்பரவல், ஆற்று வரவு, அகப்பொருட்டுறை கூறல், பண்ணைத் தலைவன் வரவு, பள்ளிகள் இருவர் முறையீடு, இளையாளர் யவனுரப்பல், பள்ளன் வெளிப்படல், பண்ணைச்செயல் வினவல், அவனது கூறல், ஆயர் பெருமை கூறல், முத்தபள்ளி முறையீடு, குடும்பனைத் தொழுவில் மாட்டல், அவன் புலம்பல், முத்தபள்ளி அடிசிற்கொண்டுவரல், அவன் அவளோடு கூறல், அவன் அவனை மீட்கவேண்டிப் பண்ணைத் தலைவனை பரவல், உழுவருழல், நாற்று நடல், விளைந்த பின் செப்பம் செய்தல், நெல்லளத்தல், முதலிய உறுப்புக்கள் கொண்டதாகப் பள்ளு அமைந்திருப்பதை நாம் காணலாம்.

முக்கூட்டற்பள்ளு, மன்னர் மோகனப்பள்ளு, திருவாளூர்ப்பள்ளு, திருமலை முருகன் பள்ளு, வைசியப்பள்ளு, குருகூர்ப்பள்ளு, கண்ணுடையம்மை பள்ளு, வடக்கரைப்பள்ளு, வையாபுரிப்பள்ளு போன்ற பல பள்ளுப் பிரபந்தங்கள் தமிழ்நாட்டிற்றோன்றியுள்ளன. நம் ஈழமண்டலத்திலும் பல்வகைப் பள்ளுகள் தோன்றியுள்ளன. கதிரமலைப்பள்ளு, ஞானப்பள்ளு, பறாளாய்ப்பள்ளு என்பன தேவபாணியாய் முறையே கதிர்காம முருகன், ஏசநாதர், பறாளாய் விநாயகர் ஆகிய கடவுளரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டன. தன்றிகைக் கனகராயன் பள்ளு, மானிடனாருவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டது.

மேலே காட்டப்பட்ட பள்ளுக்களிற் காலத்தால் முந்தியது கதிர்காமத்தில் வந்துறையும் முருகனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்ட கதிரமலைப் பள்ளையாகும். முக்கூட்டற்பள்ளே முதலிற்றோன்றியதென்றும் அது கி.பி. 1680ம் ஆண்டிற்றோன்றியதென்றும் திரு.மு. அருணாசலம் கூறுகின்றார். ஆனால் மேலே கூறப்பட்ட ஞானப்பள்ளு 1642ம் ஆண்டளவில் தோன்றியதென அறிஞர் காலவரையறை செய்துள்ளனர். பன்மொழிப் புலவராய் விளங்கிய வன. ஞானப்பிரகாச அடிகளார் கதிரமலைப் பள்ளில் உள்ள பலவடிகளை ஞானப்பள்ளு ஆசிரியர் எடுத்தாண்டுள்ளார் எனவும் கதிரமலைப்பள்ளு அதற்கு மிகவும் முற்பட்டதென்றும் கூறுகிறார். மேலும் முக்கூட்டற்பள்ளை அடிகொற்றியவையாக ஏனைய பள்ளுக்களிற் பல காணப்படக் கதிரமலைப் பள்ளில் அதனாட்சி

காணப்படாமையாற் கதிரமலைப்பள்ளு முந்தியதென்பது தெளிவு. கதிரமலைப் பள்ளினை இயற்றினார் யாரென்பது இன்னமும் புவனாகவில்லை. கதிர்காமத் தலச்சிறப்பும், பாட்டுடைத் தலைவர் சிறப்பும் பள்ளுப்பிரபந்தத்திற்குரிய முத்தமிழ்ச்சிறப்பும் ஒருங்கமைய இந்நால் இயற்றப்பெற்றுள்ளது. நூலியற்றியவர் எவராயினும் அன்னார் முருகவேள் மீது மிகுந்த பக்தியுடையவரென்பதற்குப் பல சாள்றுகள் நூலிலே உண்டு. அன்றியும் கற்போருக்கு நகைப்பூட்டும் விகடக் கருத்துக்களளையும் இச்சிற்றிலைக்கியத்திற் பரக்கக் காணலாம்.

பள்ளனைப் பண்ணைத் தலைவன் மாட்டுத் தொழுவத்திற் கட்டிவைக்கின்றான். மூத்த பள்ளி அவ்விடத்திற்கு வருகின்றாள். தன் தலைவனைக் கட்டுண்ட நிலையிற் காண்கின்றாள். பள்ளன் தன் மனையாளை ஆண்டையிடம் வேண்டித் தன் கட்டை அவிழ்த்துவிடும்படி இரக்கின்றான்.

“கன்னியாக வுனைக்கைப் பிழ்த்துநான்

கன்னைப் போலக் கருதி நடந்தேன்
முன்னை வல்வினை யாலே யுனைவிட்டு
மோச மாக அவனிடஞ் சென்றேன்
அன்னை பின்மனை யாளைன்றே வர்க்கும்
அவனியோர் சொல்லு மயியம் போல
என்னை நீருங்க ளான்தடக்குச் சொல்லி

“குருதகவைப்பிலிருவித்துக் கொள்ளும்”

என்று பள்ளன் இரந்து பாடுகிறான். தன்னைப் புக்கணித்து இனைய பள்ளியோடு வதிகிறானே என்பதால் ஏற்பட்ட கோபம் மாறி அவனிடம் அன்பு படிப்படியாகத் தழழுக்கின்றது. பண்ணைத் தலைவனிடம் ஓடுகின்றாள். தனது ஆண்டையை வணங்கி,

“கான வேட்டரைக் கன்றுநின்றாங்கே
கனகம் போல வளர்ந்தொரு வெங்கை
தானதாய் நின்ற தென்கதி ரைப்பதிச்
சன்மு கன்குகள் தன்யன்னை தன்னிற்
போன மாநுங் கல்வை நுகழும்
யொதுக்கில் வாய்லே நாளனாய்வுத் தாறேன்
ஆன செந்நெந் யயிர்செய்து தூறேன்
அழியேற் காக விஞும்பள்ள னாரை.”

இல்காப்பெருமைத் தொல்காப்பியனார் செய்யுளைக்குரிய வனப்புகளிற் புலனு மொன்றெனப் பேசுகிறார்.

“சேரி மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து
தேர்தல் வேண்டாது குறித்தறு தோன்றிற்
புலனைன மொழிப் புலனுனர் தோடே”

என்ற நூற்பாவிற் சேரி மக்கள் பேசும் வழக்கச் சொல்லினாலே தொடுக்கப்பட்டு ஆராயவேண்டாமற் பொருள் தோன்றுவதும் ஓரழகென்று விளக்குகின்றார். இத்தகைய அழகு கதிரமலைப் பள்ளில் நிறைந்திருக்கக் காணலாம்.

“உபில்லாக் கஞ்சியாய்ச்சர் சொன்னேனோழ
இளரல்லாங் கொண்டு உலாத்தச் சொன்னேனோழ”,

“கீய்யக்கொத்த நாடங்க் யள்ளனுக்கு(ரு)
எய்யக் கஞ்சிகாய்ச்சுவே னான்டீ”,

“சப்புச் சவரென்று நினைத்தாயே அல்லி
சாட்டு மூட்டுக்குச் சாய்வுவேனா யள்ளி”.

எனவரும் அடிகளில் பள்ளுக்குயிரான பள்ளல் பேச்சினைக் காண்கிறோம். ஏனைய பள்ளுக்களிலும் இவ்வனப்பினை நாம் பரக்கக்காணலாம்.

இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் பள்ளுகளுள் கதிரமலைப் பள்ளுக்கு அடுத்தபடியாகக் தோன்றியது ஞானப்பள்ள ஆகும். இப்பள்ள யாழ்ப்பாணத்திலே போர்த்துக்கேயர் ஆட்சிக்காலத்தே யாக்கப்பெற்றது. பாடியவர் பெயர் இதுவரை அறியப்படவில்லை. இந்நால் 1904ம் ஆண்டில் முதன் முதலாக அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

“யோன் யரன்கொலுவும் பூதலூ மாகிழுதற்
றன்றாலே தானாகுவ தற்யற்கென்னானுஞ்
செந்தமிழாற் பள்ளிதசத் தேனுலகிற் யாகுதற்கு(து)
அந்தமிலான் தானை யருள்”

என்ற கடவுள் வணக்கப் பாடலாற் பள்ள என்பதே இச்சிற்றிலக்கிய வகையின் பெயரென்பது புனராகும். இப்பள்ள ஏசுநாதரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டது. கிறித்துவப் பெருமை பேசுவது. கதிரமலைப்பள்ள, பறாளாய்ப்பள்ள என்பவற்றில் வரும் முத்த, இளைய பள்ளியர் முறையே ஈழ, பாரத நாட்டினராக இருக்க, இப்பள்ளில் வரும் பள்ளியரோ செருசலை (Jerusalem), உரோமானுபுரி (Rome) நாட்டினராக இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

“.....
தேவ லோகந் திறந்துமுன் காட்டுஞ்
செருச வைத்திரு நாடெங்க னாடீ”

என்று செருசலைப் பள்ளியும்

“.....
உண்டு நன்மையிங் கேதா வென்றோரு
முரோமா னுபுரி நாடெங்க ணாடீ”.
என்று உரோமானுபுரிப் பள்ளியும் தம் நாட்டு வளங் கூறுவது காணலாம்.

இதனைத் தொடர்ந்து 1780ம் ஆண்டளவில் வாழ்ந்த கவிஞரான சின்னத்தம்பிப் புவவரால் பறாளாய் விநாயகர் பள்ளு இயற்றப்பெற்றது. யாழ்ப்பானைத்திலுள்ள சுழிபுரத்துப் பறாளாய் விநாயகரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டது இந்நால்.

இப்பள்ளுப் பிரபந்தத்தில் மீனின் வகைகளும், மாட்டின் வகைகளும், நெல்லினாங்களும், பள்ளியரின் பெயர்களும், ஆண்டடையைப் பள்ளிகள் சிறப்பித்துப் பேசும் முறையும் படிப்போர்க்குச் சுவையூட்டுவன். தூண்டிலிட்டார்க்குப் பாரமெல்லாம் மிதப்பிற்கண், அடான செய்தார் படாததெல்லாம் படுவார்கள், கண்ணிலே கரந்தீண்டி விட்டால் அந்தக் கைவிரல் தறிப்பார்களுமுண்டோ, அடியாத மாடு படியாது என்ற பழமொழிகளையும்,

“ஓஹுத் காற்ய யென்பொறுத் தாருக்
குலக மூளை வும்புக ழென்றே
மறுத்த விர்ந்திட வள்ளுவ னார்சொன்ன
மான வெள்ளைக் குறளூரி யீரோ”

என்ற குறளினையும் பள்ளனும் பள்ளியும் கூறும்போது யாழ்ப்பானைக் கிராமமொன்றில் அவர்களது உரையாடலைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பது போன்ற உணர்வேற்படுகின்றது.

பறாளாய்ப் பள்ளைத் தொடர்ந்து 1790இல் எழுந்த மற்றோர் பள்ளு தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளு. இதனைப் பாடியவர் பரவைச் சின்னக்குட்டிப்புவர். இந்நாலின் பாட்டுடைத் தலைவர் கனகநாயக முதலியாராவர். எனினும் அவரின் சுற்றத்தார் எல்லோருக்கும் நாலை உரிமைப்படுத்துவதற்காக இவர்களின் முன்னோனும், கிபி. 13ம் நூற்றாண்டில் வசித்தவருமான தண்டிகைக் கனகராய முதலியென்பாரின் பெயரே இந்நாலுக்குப் பெயராகச்கூட்டப்பட்டுள்ளது. கபிலர் பாரி குடும்பத்தில் அன்பு பாராட்டியது போல சின்னக்குட்டிப்புவர் கனகநாயக முதலி குடும்பத்தில் அன்பு பராட்டி வாழ்ந்தார். மழை பெய்தல், குயில் கூவதல் என்ற பகுதிகளை இயற்கையோடு பின்னி அழகாகப் பாடியுள்ளார்.

“வெள்ளித் திரளிற் றுள்ளிக் குதித்து வீங்கி ஓங்கித் தேங்குநீர்
வேகக் துடனே நாகம் யொருப்பை வெருட்டீச் சுரட்டி மருப்புலை”
என்னும் பாடலில் வெள்ளாம் பாய்ந்து செல்லுந் தன்மையைக் காட்டியுள்ளார். இந்நாலிற் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களும் ஆங்காங்கு மிளிர்ந்து நாலுக்கழகு செய்கின்றன.

இவற்றைவிடப் பன்றிப் பள்ளு, சாலிப்பள்ளு என்னும் பள்ளும் வன்னி நாட்டிலே வேளாண்மை செய்வோரால் இப்போதும் பாடப்பட்டு வருகின்றது.

“மெல்ல மெல்ல நன்னி நன்னி

தின்றுங்கோ – மக்காள் மக்காள்

வெய்யில் அதிக மென்றாற்

கேளுங்கோ – மக்காள் மக்காள்

வேலிக் குப்புறத் தாலை நின்று

தூக்குங்கோ – மக்காள் மக்காள்”.

என்ற பாடல் பன்றிப் பள்ளில் அமைந்துள்ளது.

பள்ளுக்களும், நாட்டுப்பாடல்களுமே கல்வியறிவற்று “பாமர மக்களுக்குப் பள்ளிப்பூட்டுவெனவாகும். எமது நாட்டின் பண்பாட்டை விளக்கும் இவ்வேடுகளை அச்சுவாகனம் ஏற்றி மக்களின் கரங்களிலும் நாவிலும் பயிலவைப்பது நமது தலையாய கடனாகும்.

வீரத்தாண்டவாங்களி எட்டு

வீரனாருவன் போருக்குப் புறப்படும் போது வீர நடனமும், வென்ற பிறகு வெற்றி நடனமும் ஆடுவது போல இறைவனும் தனது சங்காரச் செயல்களின்போது வெற்றி நடனம் இட்டுள்ளார். அவர் நிகழ்த்திய எட்டு வீரச் செயல்களுக்கு எட்டு இடங்களில் அட்டவீரத் தாண்டவங்களை நிகழ்த்தியுள்ளார்.

1. திரிபுர சங்கார தாண்டவம்	-	திருவதிகை
2. கஜ சம்மார தாண்டவம்	-	வழுவூர்
3. கால சம்மார தாண்டவன்	-	திருக்கடவூர்
4. சலந்தர சம்மார தாண்டவன்	-	திருவிற்கும்
5. அந்தகாசுர வத தாண்டவன்	-	திருக்கோவிலூர்
6. தட்ச சம்மார தாண்டவம்	-	திருப்பறியலூர்
7. கொல தாண்டவம்	-	திருக்கண்ணலூர்
8. சாந்த தாண்டவம்	-	திருக்குறுக்கை

நயினாதீவு முத்துக்குமாரசாமி

“நயினாதீவுச் சுவாமி” எனப் பலராலும் பாராட்டப்படும் பெரியார் பூரணத்துவ நிலையில் வாழ்ந்து தம் தூல தேக்ததை நீக்கி அமரத்துவமெய்தி சில ஆண்டுகளே கழிந்தன. இவர் ஓர் சிறந்த யோகியும் சீவன்முத்தநிலை எய்தியவருமாவர். இப்புனித யோகியின் உயர்நிலையை ஓர்சிலரே அறிந்திருந்தார்கள். ஆத்மீக உணர்வு குன்றிவரும் இந்நாட்களில் இத்தகைய உத்தமப் பெரியார்களின் வரலாறுகளை நினைவுக்கருவதால் பலரும் பெரும்பயன் எய்துவார்.

இலங்கையின் வடபகுதியில் இருக்கும் நயினாதீவு ஏழு தீவுகளுக்கும் மத்தியில் நடுநாயகமாக விளங்குகிறது. இது தெய்வீகம் பொலிந்து விளங்கும் ஓர் புனித நிலையம். நாற்புறமும் கடல்கூழ்ந்து இயற்கை வளப்புகள் மிக்க ஓர் தீவு. இந்துக்களுக்கும், பெளத்தர்களுக்கும் புனித யாத்திரை ஸ்தலமாக விளங்குகிறது. பரதகண்டத்தில் அறுபத்து நாள்கு சக்தி பீடத்தில் இத்தலம் புவனேஸ்வரி பீடம் என வழங்கப்படுகிறது. ஸ்ரீ சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த தேவிமானச பூசையில் முதலாவது சுலோகத்தில் இதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இத்துணைச் சிறப்பும் பெருமையும் வாய்ந்த நயினாதீவில் வேளாண் மரபில் ஸ்ரீ முத்துக்குமாரு அவர்கள் அவதரித்தார்கள். இவருக்கு மூன்று முத்த சுகோதரர்களும் மூன்று இளைய சுகோதரர்களும் உண்டு. வினையும் பயிரை முனையிலே தெரியும் என்றக்கையை ஸ்ரீ முத்துக்குமாருவிடத்திலும் பின் ஓர் நிறைஞானியாகக் கூடிய சிறந்த அம்சங்களைல்லாம் சிறு பருவத்திலேயே அரும்பத்தொடங்கிவிட்டன. இவர் தேவி, கணேசன், முருகன் ஆகிய மூர்த்திகளில் அதிகப்தியுடையவராகவிருந்தார். பாலப் பருவத்திலேயே பல அற்புதச் செயல்கள் செய்யத் தொடங்கிவிட்டார். பத்துவயதுச் சிறுவனாயிருந்த நாளில் ஒரு நாள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கரைப்பாதையால் (கரம்பள் புங்குடுதீவு மார்க்கமாகச் செல்லும் பாதை) தமது நயினாவுக்குப் போகும் மார்க்கத்தில் புங்குடுதீவில் உள்ள பனைமரங்களின் வளப்பிலும், ஏனைய இயற்கை வளப்புகளிலும் முத்துக்குமாரு மனத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டார். இதனால் தன் மடியில் வைத்திருந்த ஜந்து ரூபாய் தவறிக் கீழே விழுந்ததையும் இவர் அறியவில்லை. புங்குடுதீவுத் தோணித்துறைக்குச் சென்று மடியைப் பார்த்தார்; பனத்தைக் காணவில்லை. மனவருத்தத்தோடு தமது கணேசனை உள்ளத்தில் நினைந்து கொண்டு ஆங்கு நின்றார். அச்சமயத்தில் நயினாதீவுக் கணேசப் பெருமானுக்குப் பூசை செய்யும் ஜயர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். தோணியில் முத்துக்குமாருவையும் ஜயர் அழைத்துக் கொண்டு சென்றார். நயினாதீவுக் கரையில் இறங்கியதும் தாம் பனம் இழந்தமையையும் கணேசன் தன்னைக் கண்டமின்றி இக்கரை சேர்த்தமையையும் நினைந்துருகினார். உதித்தது ஓர் தெய்வீகப் பாடல். இதில் இவ்வருந்தவனின் அருட்புலமை பொங்கிவழிகிறது.

“தச்சிச்சிபாடவும் தட்டாத்திகூடத்தகவுடனே
 இச்சித்து வேட்ச்சிவந்தாள் இருந்த இடைச்சியரோ
 மச்சிக்கு நானிமறைந்ததினால் மதிவாடவிடாது
 இரட்சிக்க முன்னதிர்வந்தான் கணேச முதல்வனுமே”
 (தச்சிச்சி - சரல்வதி, தட்டாத்தி - பொய்மகள், வேட்ச்சி - அருட்தாய்,
 இட்சியர் - இலட்சமி)

இதை ஓர் காகிதத்துண்டில் எழுதி ஜயர் வீட்டில் அவர் மனைவி கையில் கொடுத்துத் திரும்பிவிட்டார். ஜயர் செய்யுளைக் கண்டு வியந்து ஸீ குமாரசாமியை ஓர் ஞானக்குழுவின வியந்து அவர்மேல் மிக்க மதிப்புக்கொண்டிருந்தார்.

இவர் பிரமச்சரிய ஒழுக்கத்தில் சிறிதும் வழுவாது வாழ்ந்துவந்தார். சிறு பருவத்திலேயே தாமாகச் சில சமயசாத்திரங்களைப் படித்துமுடித்துவிட்டார். வாலிப்ப பருவத்தில் இவரின் தமையனாருடன் கொச்சிக்கடையில் உள்ள அவரின் வியாபார நிலையத்தில் மனேச்சராகக் கடமையாற்றிவந்தார். அக்காலத்தில் தம்மிடம் வரும் அடியார்களை அன்போடு உபசரிப்பார். தனக்கு வஸ்து நிச்சயம் உண்டாக ஓர் குருவையடைய வேண்டுமென்ற பேரவா நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வந்தது. அந்நாட்களில் கதிர்காம யாத்திரைக்குப் பதைரமும் போவதுண்டு. ஒரு நாள் இந்தியாவில் ஸீ சச்சிதானந்த சுவாமி பிறந்த இடமாகிய கடப்பை என்ற இடத்திலிருந்து ஓர் பெரியார் இவர் இருந்த கடைக்கு வந்தார். இவர் தம்மை ஆளவந்த சற்குரு என்பதை முத்துக்குமாரு அறியவில்லை. ஆயினும் வழக்கம்போல் அப்பெரியாரை வரவேற்று உபசரித்தார். பெரியார் இவருடன் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து முத்துக்குமாருவின் அழுக்குத் துணிகள் கழுவதல் முதலிய குற்றேவல்களைச் செய்து வந்தார். இதைக்கண்டு மனம் பொறாதவராகி “சுவாமி! எதற்காக இப்படிச் செய்கிறீர்கள்” என்று கூறித் தடுப்பார். அதற்கு அப்பெரியார் “நான் செய்யாமல் இதை வேறு யார் செய்வது?” என்று சொல்வார். தன்னால் ஆட்கொள்ளப்படவேண்டிய சீடனின் பக்குவ நிலையை ஆராயும் சற்குருவின் பரிசினை யார் தான் அறியவல்லார்! பன்னிரண்டு தினங்கள் கழிந்தன. கதிர்காமக் கதிரமலைக்கு இருவரும் சென்றார்கள். கதிரமலை செல்லும் நடுவேழியில் ஓர் மரத்தடியில் (இரவு 8 மணி) தங்கும்படி பெரியார் கூறினார். இருவரும் அமர்ந்தனர். நிசுப்தமான இடத்தில், நிசுப்தமானவேளையில் ஸீ முத்துக்குமாருவுக்குத் தீக்கை வைத்து உபதேசாதிகளும் செய்தருளப்பட்டன. முத்துக்குமாரு முத்துக்குமாரு சுவாமியானார். தனக்குக் குற்றேவல் புரிந்து - தானே வந்து தலையளித்தாட்கொண்ட சற்குருவின் கருணனயைக் கண்டு கண்ணீர்மல்க உடல்சிலிர்க்க விழுந்து விழுந்து நமஸ்கரித்துத் தோத்திரம் செய்து நின்றார். குருவும் சீடனும் அன்றிரவு அங்கு கழித்துக்கொண்டு அடுத்தநாட்காலை கதிர்காமச் சந்நிதி வந்தடைந்தார்கள். அங்கும்

ஒர் தினம் தங்கிச் சுவாமிதரிசனம் முடித்துக்கொண்டு கொச்சிக்கடைக்குத் திரும்பிவிட்டார்கள்.

முத்துக்குமாரசாமியார் இப்போ தம் குருநாதனுக்குப் பணியாளாக வேண்டும் என்ற பேரவாவினால் உந்தப் பெறத் தமது கடமையையுங் கவனித்துக்கொண்டு கருமக் கட்டிலிருந்து விடுவிடவே என்னிவரலானார். குருபக்தி மேலிட்ட முத்துக்குமாருசுவாமியவர்கள் தம் குருதேவரை நோக்கித் தம்மைவிட்டுப் பிரியாதிருக்குமாறு வேண்டனார். “வந்த வேலை முடிந்தது” என்று என்னிய மனத்தினராய் கடப்பைப் பெரியார் ஒருநாட் காலை ஆகாரம் ஆனதும் தாம் “கொழும்பில் சில அன்பர்களைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று கூறிப் புறப்பட்டுவிட்டார். மத்தியான உணவுக்கு வருவாரென என்னி எதிர்பார்த்திருந்த முத்துக்குமாரசுவாமி அவர்கள் ஏமாந்தார். தேடிப்புறப்பட்டார். கொழும்பில் தேடுமிடமெல்லாம் தேடியும் அகப்படவில்லை. வாழிய மனத்தினராய் ஒரு மாசத்தின்பின் தன் தொழிலையும் விட்டு வெளியேறினார். இலங்கையில் உள்ள யாத்திரைத் தலங்கள் தோறும் பிறர் கண்ணுக்குப் பித்தர்போல் திரிந்து தள்ளனத் தான்றிந்த தற்பரநிலையில் நிரதிசய ஆனந்தத்தில் மூழ்கித் திரியலானார். இப்படித் திரிகினிற் தினாங்களில் எவரும் இவரைச் சாது என்று நினைத்ததில்லை. பைத்தியம் பிழித்தவர் என்றே எண்ணலானார்கள்.

யாழிப்பாணம் வண்ணார்பண்ணையைச் சேர்ந்த கந்தப்பசேகரர் என்ற தனவந்தர் தமது இல்லத்திற்குச் சுவாமியவர்களை அழைத்துச் சென்று வேண்டிய உபசாரங் களைச் செய்துவரலானார் கள். சுவாமிகளும் அவர்கள் வேண்டுதலுக்கிணங்கி அங்கு பல நாட்கள் தங்கியிருக்கச் சம்மதிந்தார். அந்நாட்களில் ஒர் ஆடி அமாவாசகத் தினத்தில் கீரிமலைக்குச் சென்று திரும்பிவரும்போது இனுவில் பரமானந்தவல்லி அம்மன் கோவிலையும், ஆச்சிரமத்தையும் கேள்வியற்று அங்குபோகத் திருவளங்கொண்டார். தனியே நடந்துவரும் போது இனுவிலில் முன்னர் அறியாத ஒருவரை நோக்கி அவர் பெயரைக் கூறி அழைத்தார். அவர் வியப்புடன் சுவாமியண்டை சென்று வேண்டுவதென்ன? என்று வினவ, தாம் இனுவில் பரமானந்தவல்லி அம்மன் ஆயத்துக்கும், ஆச்சிரமத்துக்கும் போகவேண்டும். அங்கு என்னைக் கூட்டிச் செல்லவேண்டும் எனக் கேட்டார். அவ்வழிப்போக்கரான அன்பரும் சுவாமிகளை அழைத்துச் சென்று அவ்விடத்திற் சேர்த்து விடைபெற்றுச் சென்றார்.

பரமானந்தவல்லி ஆச்சிரமத்தில் இருந்த அடியாருக்கும் சுவாமிகளுக்கும் பரஸ்பர அன்புண்டாகிவிட்டது. சுவாமி அங்கு தங்கியிருந்த நாட்களில் அதிககாலமாகக் கபால இடியால் வேதனையற்றிருந்த ஒர் பெண்ணுக்கு இவர் தம் கரத்தால் தீண்டிப் பரிசித்தும் அக்கபால இடி தீர்ந்துவிட்டது. பின்பு மூனைக் கோளாறினால் அலைந்துதிரிந்த ஒருவரையும் அவ்வருத்தத்தினின்று சுகமடையச்

செய்தார். இப்படிப் பலரின் நோயையும் தீர்த்து, அருட்செயல் பல புரிந்தார். இந்த ஞானவள்ளலை இதன்பின் பல ஊரில் உள்ளவர்களும் வந்து தரிசித்து, ஆசிபெற்றுச் செல்வாராயினர். இதனால் இவருக்குப் பல தனவந் தர் களிடத் திலும் ஏனையோர்களிடத்திலும் செல்வாக்கு அதிகரித்தது. இனுவிலில் தங்கியிருந்த நாட்களில் அங்குப் பாழாயிருந்த ஓர் சிவாலயத்தைப் புதுப்பித்துக் கட்டிமுடித்தார். இவ்வாலயத்தில் இப்போ மிகச் சிறப்புடன் நித்திய நைமித்தியங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன.

நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்ற கருணை நோக்குற்ற அடிகள் வீடு தோறும் சென்று மக்களைத் தெய்வ வழிபாட்டில் ஈடுபடச் செய்வார். இதற்காக முருகன், குடைசன், நடுசர் ஆகிய மூர்த்திகளை வெள்ளியினால் செய்வித்துத் தமது பட்டுப்பையில் வைத்துக் கொள்வார். வீடுகளுக்குச் சென்றதும் ஓர் இடத்தில் மேசையில் இத் திருமூர்த்திகளை வைத்து அபிஷேகம் செய்து மர்களால் பூசை செய்வார். இதில் அனைவரையும் கலக்கச் செய்து, தெய்வ வழிபாட்டின் அவசியத்தை வற்புறுத்துவார். சீவன்முத்தநிலையை எய்திய இச்சுவாமிகள் செய்துவரும் கிரியை வழிபாட்டு முறைகளைக் கண்டு கண்டிக்கும் பலரும் இருந்தனர். அன்னவர்,

தீராய்ப் பிரமவித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியுன்னம்

வாரமாயிருந்த தங்கள் கருணாமாச் சிரமஞ்சான்ன

பாரகாரிய மாணாலும் பலர்க் குபகாரமாக

நேரதாச் செய்வர் தீர்த்தநிலைவிடாச் சீவன்முத்தர்.

என்ற கைவல்லிய நவநீதச் செய்யுளை ஆராய்ந்து தம் மயக்கத்தைத் தெளிவாக்குவார்களாக.

கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலை அதிபராகவிருந்த திரு.சண்முகரத்தினம் அவர்களுடன் அதிக தொடர்பு கொண்டிருந்தார். சவாமிகள் அதிபருடன் இருக்கும்போது அவ்வாசிரிய கலாசாலை மாணவர்கள் இப்பெரியாறைக் கண்டு ஓர் சோற்றுச்சாமி என்று ஏனைமாகக் கூறியதுண்டு. இவரின் சமய அறிவையும் அனுபூதியையும் அவர்கள் அறியவில்லை. ஒருநாள் அம்மாணவர்கள் ஓர் திருவாசகத்துக்குப் பிழையாக அர்த்தம் செய்வதைப் பார்த்திருந்த சவாமிகள் அதன் உண்மைக் கருத்தைத் தெளிவாகக் கூறியருளினார். ஆனால் மாணவர்கள் இவர்மேற் கொண்டிருந்த அலட்சியத்தினால் இவர் கூறிய கருத்தைப் பொருட்படுத்தவில்லை. இவர்களின் உள்ளக்கருத்தினையறிந்த சவாமிகள் பின்வரும் பாட்டினைப் பாடி ஓர் காகிதத்தில் எழுதி மாணவர் கையில் கொடுத்தார். அச் செய்யுளின் கருத்தை அறியமுடியாத மாணவர்கள் தாங்களே சவாமிகளிடம் வந்து கருத்தை விளக்குமாறு வேண்டி நின்றனர். சவாமிகள் அச்செய்யுளில் பஞ்சாட்சரம் அமைந்திருந்த கருத்தை விளக்கிக் கூறியதும் மாணவர்கள் தமது எண்ணத்தை மாற்றிச் சவாமிகளிடத்தில் இருக்கும் கவித்துவ வள்மையையும் அருட்டன்மையையும் கண்டு பயபக்தியுடன்

அவர் போதனைகளுக்கு அமைவாராயினர்.

திருவர்ய் பட்ஜனம் மாமலையுச்சி சிறு தொருமின்
வருமொரு வல்லித்தலை தருகுவைவும் அரன்
திருவர்யுடோலம் மகிழ்ந்துள்ளு யுணர்ந்து – தெளிந்தவர்க்கு
வருமருள் மாசுசியும் வானரசாட்சியும் வந்திருமே.

இவ்வுத்தம ஞானவள்ளவிடம் போதிய கவியாக்கும் திறமை இருந்ததற்கு அவரின் பாடல்களைக் கண்ணுற்றால் விளங்கும். அன்றியும் அவர் பாடல்களில் தேசபக்தி, தெய்வீகம் யாவும் பொலிந்து விளங்குகின்றன. இவர்கள் சென்ற தலங்கள் தோறும் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். முக்கியமாக நயினாதீவு அம்மன் பேரில் அனேக பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். மேலும், நல்லூர், மாவிட்டபுரம், செல்வச்சந்திதி, இனுவில், காரைக்காட்டுச் சிவன் கோவில், நகுலேஸ்வரம், கும்பிவேற்கைப் பிள்ளையார் கோவில், வண்ணை வைத்தீஸ்வரர் தையல்நாயகி அம்மன் கோவில், இனுவில் பரமானந்தவல்லி அம்மை கோவில், கந்தவளம் ஆகிய ஸ்தலங்கள் தோறும் சென்று அருமையான அருட்பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இப்பாடல்களை ஒன்று சேர்த்துப் பலர்க்கும் பயன்படமாறு செய்வாரின்மையால் அவை பொதுமக்கள் கைக்குக் கிட்டவில்லை. அவற்றுள் நினைவிருக்கும் பாடல்கள் சிலவற்றை இங்கு தருகின்றோம்.

இனுவில் பரமானந்தவல்லி அம்மை பேரில் கும்பாபிஷேக தினத்தில் பாடிய அந்தாதி,

யைந்தாரு யீது யழந்து மதுவுன்று யாகுமளி
வந்தார்வழுற்று குலவுகா ஏரி வளவயல்கூர்
நெந்தா இனுவை ஞானந்தவல்லி நின்னாமதில்
அந்தாதி பாவருமே அரும்புக மானந்துமே.

ஆயைந்தவல்லி அகிளன்ட நாயகி அம்பிகையே
மோனந்தரு முத்திவித்தே யயக்குமுகைப் பறுத்து
ஈனந்தருவினை யெய்யா தொழிற்து நமனறுகா
மோனம் மொழிகிளியே யரமானந்த நல்லொளியே

2

ஓளியே யொழியுள் ஓளியே யழயருளக்கமலத்
தனியே யருந்தியமர்க் கரும்பே அழியுதைத் தொடர்
பழியே யொழிந்து யரமானந்த ஞானபரமாகம்
யொழியே முழவில் முதல்வாமியே யருள்முக் கண்ணியே. 3

காரைக்காட்டுச் சிவன் கோவிலுக்கு இவர் எழுந்தருளியபோது உள்ளங்கும்பூரித்து “நாயன்மார்கள் பாடியதுபோல் நானும் பாட்டுமா” என்று விளையாட்டாகக் கூறி “நத்தார் படை ஞானன்” என்ற தேவாரப் பண்ணில் (நட்பாடை) பின்வரும் பாட்டலைப் பாடினார்.

எல்லாமுடை யெந்தாயியேற் றுடையாயிசெந்தெல் வயல்கூழ்
நல்லார் மலிகாரை வனநந்தா நநுமிதே
சொல்லால் முழவாகா வலேசாலை முகிலோங்க
எல்லாந்தர இருந்தான் அழையதையா ஞடையானே.

அளவெட்டி நாகவிங்கம் ஓர் தனவந்தனும் அடியார் பக்தருமாவர். அவர் வீட்டிற்கு எமது சுவாமிகள் அடிக்கடி செல்வதுண்டு. அந்நாட்களில்தான் முதன் முதலாகக் கூப்பன்முறை ஆரம்பித்தது. இதை மனதில் எண்ணிய சுவாமிகளுக்கு உழவரின் உயர்வும் அன்னிய நாகரீகப் பிரியர்களின் போக்கும் நினைவு வந்தது. அப்போது பாடிய பாடல்கள்.

வாய்ப்பன் ஏன்மழும் விட்டப்பினாட்டு ஒலைவள்ளியினம்
காய்க்கும்பலன் சிறுதானிய முன்னக் கசப்புத்தகு
நோய்க்கும் பிறப்பிற வூருணவால் வரும்
நோய்(களு)க்கும் கைய்ப்பெய்க்குக்குருவா யளித்தவன் கோவினுமை.

நாட்டுக்கும் வீட்டுக்கும் மாட்டுக்கும் தேசநலம் விரும்பும்
யாட்டுக்கும் நேரில் யகையாயிருக்கும் பறங்கியினச்
சேட்டுக்கும் தொயிச்சப்பாத்துகள் தேடு செருக்குவார்
கோட்டுக்குள் நிற்பதைக் காட்டுவது கைய்ப்பன் குருமனியே.

இனுவை பரமானந்தவல்லி ஆச்சிரமத்தில் இருந்த அன்பர் இன்னொருவரின் தீமைக்கு அஞ்சி நித்திகரையின்றி வருந்திக்கொண்டு இருந்தார். இரவு ஒரு மணிக்குச் சுவாமிகள் அங்கு வந்தார். வந்தவுடன் பின்வரும் வீரப் பாடலைப் பாடினார்கள். (நினைவிலிருக்கும் அடிகள் மாத்திரம் இங்கு தரப்படுகிறது).

யாவுமே கொழை அந்தகா சற்றும் யயமில்லாதென்கை விரப்பு
கோவுமே புரியும் குருமனியிருக்கும் என் கோவனந்தானு மஞ்சாது
நாகமையாகி நீ சீற்னாயாகில் நழக்குது குருமனியே மழும்.

நயினாதீவு புவனேஸ்வரி அம்மன்பேரில் பாடிய சந்தம் நிறைந்த திருப்புகழ் ஒன்று பின்வருமாறு இதில் மலிந்திருக்கும் வர்ணனைகளும், ஞானக்கருத்துக்களும் ஆராய்ந்து இன்புற்றபாலன்.

நான்னி சுரசுயிரி பூரணி யுமாவுகை
 காரணி மதினான்மனி கங்கவிராமி
 வாரணி கலைமுலை மார்யணிபதக்கம் அராமாமனி
 பிளாக்கு மூக்குத்தி மீன
 கன்றுதல் திலகமுதல் வின்மனிகள் தானுமூர்
 நூனவழவான விழியருஞூரல்
 தார்முலை சுரந்தொழுகு பாலென விளங்குமதி
 நேர்முக மிளமுறுவ லௌளிகால
 செந்துவர் வாய்யாழ் கிளிமாழிக் குரல்மெளன
 நிலையாருமறிய மறிவிலமையாது
 தார்புரள் சதுர்த்திருத்தோள் ஓர்க்கரம் வரம்தரும்மற
 ஹோர்கர மஞ்சாதீ ரென்றுலகாஞும்
 காவிகள்தொழும் கரும்பு மாபலாக் கதறிநறும்
 பூவிசுத்தெலுண்டு கரும்பிகச யாழும்
 காவியொடு செங்கழுநீர் வாவிகளில் நீர்பெருகி
 கால்வழி சென்றூர் வயல்நெல் விளைவாகும்
 கங்கக்ககரை யெங்கும் நுதரையாங்கு நயினாநகரில்
 தங்கு புவனேஸ்வரி நம் தூயான
 சாம்பவி சுமங்கலை பரகிருமானந்தி மிரு
 தாள்தொழுத் தரும் பரமானந்தத் தானே.

சுவாமிகளின் பின்காலத்தில் இந்தியத் தலங்களுக்குச் செல்லும் அவா உந்த ஒரு நாள் தன் உபாசனா தேவியான நயினாதீவு புவனேஸ்வரி அம்மனை வேண்டி அவ்வாலைத்தின் தென்பாகத்தில் நிற்கும் வேப்பமரத்தின் கீழ் தியானத்தில் ஆழந்திருந்தார். அச்சமயம் அயற்கிராமத்தில் மூன்று வருடகாலமாக வாய்பேச முடியாமல் இருந்த ஓர் பிராமணப் பெண் ஆவேசமாக ஒடிவந்து “மகனே உன்னை அயல் தேசத்திருக்குச் செல்லவிடமாட்டேன்” என்று வாய்திறந்து அலறிக்கொண்டு அடிகள் முன்னிலையில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தார். இதைக்கண்ணுற்ற சுவாமிகள் அன்னையின் குறிப்பறிந்து தமது என்னைத்தை மாற்றிக் கொண்டார்.

இதன்பின் நயினையம்பதியில் திருக்குளம் திருத்திக்கட்டுவித்தும் திருவிழாக் காலங் களில் தன் ணீர் ப் பந் தல், அன் னதானம் ஆகிய திருத்தொண்டுகளைப் பல அன்பர்களைக் கொண்டு செய்வித்தும் வரலானார். ஓர்நாள் மூலஸ்தானத்தில் சென்று தேவியைக் கட்டித்தழுவி அழுதார். இதைத் தடுத்த பூசகர்களுக்கு “தாயைத் தொடக் குழந்தைக்கு உரிமையில்லையா” என்று கூறித் தமது பக்தி வெராக்கியத்தை வெளிப்படுத்தினார். இவ்வாலய இரதோற்சவம் நடைபெறும்போது அன்னையின் மடியில் தானும் இருக்கவேண்டுமென்று கூறித்

தேரில் ஓறி, தேவியின் பக்கலில் அமர்ந்து கொள்வார்.

சுவாமிகள் மலர்மாலையில் அதிக விருப்புடையவராயிருந்தார். இதையறிந்த அன்பர்கள் இவரின் கழுத்தில் அழகான மலர்மாலைகளை அணிந்து வணங்கி ஆசிபெற்றுச் செல்வார்கள். விபூதியை அடிக்கடி தமது தேகத்தில் உத்தாளனமாகவும், திரிபுண்டரமாகவும் தரித்துக் கொள்வார். இவர் தமது 22ஆவது வயதிலேயே சீவன்முத்தநிலை பொருந்தியிருந்தார் என்பதை அவரை உள்ளவாறு அறிந்தவர்கள் அறிவார்கள். இவரையறிந்த அன்பர்களும் அடியார்களும் தங்கள் தாய்போல எண்ணி இவருடன் பழகிவந்தனர். இவர்போல் ஓர் சாந்த சொனுபிழையக் காண்பதற்கு.

இவரின் உடல் வாழ்வின் அந்தியகாலத்தில் வண்ணை கந்தப்பசேகரர் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். பாண்டுரேகாம் என்ற நோய் உடலைப் பீடித்தது. பன்னிரண்டு தினங்களாக வைத்தியம் செய்தனர். வைத்தியர்கள் இனி இதைச் சுகமாக்க முடியாதெனக் கூறினர். நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபோதும் தம்மைத் தரிசிக்க வரும் அன்பர்களுக்குத் தமது ஆசியையும் அன்பையுமளித்துவந்தார். தம்மைச் சூழ்ந்திருந்த அன்பர்களுக்கு “ஆண்டவனை மறவாதிருங்கள்” என்று உபதேசித்து ஓர் மாசி மாதத்தில் மகாசமாதி எய்தினார். இப் புண்ணிய வள்ளலின் பூதவுடல் நயினாதீவு காட்டுக் கந்தசாமி கோவிலுக்கண்மையில் சமாதி வைக்கப்பட்டது. கந்தப்பசேகரரின் பேரர் திரு. அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் சுவாமிகளைச் சமாதிவைத்த வைபவங்களில் முக்கிய பங்கு எடுத்து நிறைவேற்றி வைத்தார். சமாதியின் பக்கலில் கரம்பன் திரு. தாபயா அவர்கள் ஓர் மடம் கட்டி, சமாதியையும் மடத்தையும் பராமரித்து வருகிறார்கள்.

தெய்வம் தெளியின்! தெளிந்தோர்ப் பேனுமின்!

ஓம் சாந்தி!

என்னையாண்டருள்வாய் எந்தையே

இசையரசு திரு.எம்.எம். தண்டானிதேசிகர்

1908ல் சோழநாட்டுத் திருச்சூங்காட்டஸ்குதூயில் தோள்றியவர். நந்தயார் முத்தையா தேசிகர். அன்னையார் பாப்பம் முயார். களமையிலேயே நாதசுரவித்துவாள் சுடையையில்ளை, மானிக்கதேசிகர், சங்கீத கணந்தி கிராசமானிக்கம்பில்லை ஆகிழியாரிடம் கிசை யமின்றார். எட்டாள்ஞாக்கள் ஒக்குப் பில்லைகளுக்கு செட்டியாரின் தேவாரப் பாடசாலையில் கிசை ஆசிரியாகப் பணியாற்றினார். “யட்டுளத்தார்” படத்தில் நடித்து உருக்கமாள் பாடக்களைப் பாடுவார்களார். கடந்த பன்னிரெண்டாண்டுகளாக அன்னையாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கிசையாக்குதியில் தலைவராகப் பணியாற்றி வகுகை வற்றவர். தனித்துவிழிசையைப் பற்பவேண்டுமென்று தனித் தமிழ்யாட்க்கால மட்டுமே பாடுவதும் கிவர் ஏதான்கூடப் பாராட்ட “கிசையரசு” என்ற பட்டம் வழங்குவதற்கு. 1957க்கு நடைவழற்ற தமிழிசைச்சங்க ஆண்டு விழாவில் அசைங்கம் கிவருக்கு “கிசைப் போறினுர்” என்ற பட்டம் வழங்கியது.

பண் : வட்டாரி

பானி : ஆதி

பண்ணியல்

என்னையாண்டருள்வாய் எந்தையே

எழில்மிகு ஏராகத் தமர்ந்துறை இறேயே.

(என்னை)

துகணப்பண்ணியல்

அன்னையினும் அன்புடைய ஆறுமுகத்தராசே

அருந்தமிழ் இசையினில் அமைந்தநன்முருகே (என்னை)

பண்ணியல் முழுவு

கண்கண்ட தெய்வமுன்னைக் கருத்திலிருத்திக்கொண்டேன்
கலையெலாம் நின்னுருவிற் கலந்து இருக்கக்கண்டேன்
பண்கொண்ட பொன்னடியைப் பற்றிப்புகழ்ந்து நின்றேன்
பன்னிருசெவியில் என்சொன்மாலை கேளாய் என்றேன்

(என்னை)

பன் : சிம்மேந்திராமத்தியம்

யானி : ருபகம்

பண்ணியல்

அவையறிந்து பேசவேண்டும்
அறிஞருகம் ஆசைகாள்ள அவை)

துகணப்பண்ணியல்

சுவையறிந்து உண்பதுபோல்
சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவத்து அவை)

பண்ணியல் முறவு

வழுவில்லாமல் சொல்லும்பொருளை
வகைடுடனே வகுத்துக்கொண்டு
குழவினரை ஓராரும்போற்றக்
குறிப்பறிந்து குணங்கள் தோன்ற அவை)

பன் : கௌவா

யானி : ஒதி

பண்ணியல்

ஆண்டருள்வாய் என்றன அன்னனயே
அருந்தவத்தோர் போற்றும் அங்கயற்கண்ணியே அண்)

துகணப்பண்ணியல்

வேண்டிநின் பொன்னடியை விரும்பித்தொழுது நின்றேன்
வெய்யவினைகள் போக்கி உய்யும் வழியுண்டாக்கி அண்)

பண்ணியல் முறவு

அள்ளக்குறையாத அருட்பெருஞ்செல்வமே
அறமறியாரிடம் உறவு கொள்ளாமலே
உள்ளமொம் இனிக்க உன்புகழ் பாடினேன்
உருவும் கிளமையும்ஒன் பொருளும் புகழும் தந்தே அண்)

பண்ணியல்

ஏழிலையாகிய இசைமகளே - என்றும்
இன்பமே வடிவமாய்த் திகழ்பவளே இமிழிசை (ஏழிலை)

துணைப்பண்ணியல்

வாழியென்றேஉனை ஏ முத்தி வணங்கவே
வல்லமைதந்தருள் உள்ளாம் மகிழ்வறும் (ஏழிலை)

பண்ணியல் முறவு

பழந்தமிழ் நூல்களில் பண்களெனப் பிறந்தாய்
பாணர் மிடற்றினிலே பண்புறவே வளர்ந்தாய்
குழலிலும் யாழிலும் குரல்துத்தங் கைக்கிளை
உழைகினி விளரியும் தாரமுமாகி நின்றாய். (ஏழிலை)

திருச்சிற்றம்பலம்

ஓசை யொலியேலா மானாய் நீயே
உரகுக் கொருவனாய் நின்றாய் நீயே
வாச மலரேலா மானாய் நீயே
மகலயான் மருகனாய் நின்றாய் நீயே
பேசப் பெரிதும் கீனியாய் நீயே
பிரானாய் அழயென்மேல் வைத்தாய் நீயே
தேச விளக்கெலா மானாய் நீயே
திருகவயா றகலாத செம்பொற் சோத்.

திருச்சிற்றம்பலம்

- திருந்தான்டகம் - திருநாவுக்கரசு நாயனார்

திருப்புகழின் இசை விளக்கம்

இசையரசு P. சந்திரசேகரம்

திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரிநாதர் 600 ஆண்டுக்கு முன்னர் வாழ்ந்தவர். திருப்புகழ், திருவகுப்பு இசைத் தமிழ் நூல்களாகும். திருவகுப்பில் பஞ்சதானங்கள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதுமாத்திரமல்ல, அக்கால வழக்கிலுள்ள சிறந்த இராகங்களும், பண்களும், யாழ் க்கருவிகளும், தோற் கருவிகளும், கஞ்சக்கருவிகளும் கூடத்திரு வகுப்பில் சொல்லப்பட்டுள்ளன. முருகன் அசுரரைப் போர்ப்புரியப் போந்த காலத்தில் போர்க்களத்தில் அட்டபயிரவர் தாளமிடக், கழுகொடு, கழுதுகூட, பயிரவிநுபம்புரிய, அப்போர் நடந்ததெனத் திருப்புகழில் பாடப்பட்டுள்ளது.

தித்தித் தெய வொத்தப்பரிபுர

நிர்த்தப்பதம் கவத்துப் பயிரவி

திக்கொட்கந் திக்கக் கழுகொடு கழுதாட

திக்குப்பரி அட்டப் பயிரவர்

தொக்குத் தொகுத் தொக்குத் தொகுதொகு

சித்ரப்பவி ரிக்குத் ரிக்டக எனவோதக்

கொத்துப்பறை கொட்டக் களமிசை

குக்குக்குகு குக்குக்குகு குகு

குத்திப்புதை புக்குப் பிழியென முதுகூகை

கொட்டுப்பறைமு நட்பற்றவனரை

வெட்டிப்பலி யிட்டுக் குலகிரி

குத்துப்பட வொத்தப் பொரவல..... பெருமானே.

முருகபக் தர்களுள் தலைசிறந்த அருணகிரியார் தமிழகத்தே திருவண்ணாமலையில் பிறந்தாராயினும் கதிர்காம ஷேத்திரமே முருகனுக்கு உவந்தலை என்பதை மனத்தில் கொண்டு கதிர்காமப் பகுதியில் வேடனருளிய பூசனையையும் உவந்தேற்றவர் என்ற விபரத்தையும், அழகு மயினினது நடனத்திற்கேற்ற தாளம் பொருந்திய விபரத்தையும் திருப்புகழில் கூறுகிறார்:-

அகரமுமாகி அதிபனுமாகி அதிக்ரமாகி அகமாகி

அயனெனவாகி அரியெனவாகி அரனெனவாகி அவர் மேலாய்

கிரமுமாகி எவகளுமாகி இனிமையுமாகி வருவோனே

கிருநில மீதில் எளியனும் வாழ எனதுமுனோடி வரவேணும்

மகபதியாகி மருவும் வலாரி மகிழ்களிகூரும் வழவோனும்

வனமுறை வேடனருளிய பூசை மகிழ்கதிர்காம முடையோனே

செக்கண்சேகு தகுதிமி தேர்திதிமியென ஆடு மயிலோனே

திருமலிவான பழமுதிர்சோலை மலைமிசைமேவு பெருமானே.

அருணகிரியாருக்கு முருகப் பெருமானே "முத்தைத் தரு..... எனவோதும்" என அடியெடுத்துக் கொடுத்துத் திருப்புகழ்பாட் உதவினா... அருணகிரியாரது நாவில் முருகனே தமது வேலைக் கொண்டு பிரணவ அட்சாத்தைப் பொறித்தார் என்றும் அப்பொழுதிருந்தே அவர் பாடத் தொடங்கிவிட்டார் என்றும் உரைப்பர். திருப்புகழ் முழுதும் தாள அமைதி பொருந்தப் பாடப்பட்டவை; இசை சம்பந்தமான சகல சந்தங்களும் அமைந்தவை. ஏழு தாளங்களும், ஜந்து ஜாதியோடு சேர்ந்து முப்பத்தைந்து தாளங்கட்கும், இன்னும் கதிபேதங்களால் வரும் 175 தாளங்கட்கும் லட்சியமாகக் காணப்படுவது திருப்புகழ். திருப்புகழில் இன்னோசை, சொல்திறன், தாளசந்தங்கள் யாவும் நிரம்பியுள்ளன.

திருப்புகழ் பாடும்போது அதன் சந்தம், தாளம், ராகம் அறிந்து பாடலே முறைமையானது. பாடும்போது பொருளுணர்ந்து முருகன் புகழைப் பக்தர்கள் அனைவரும் கேட்டின்புறச் செவிக்கமைவாகப் பாடலவசியம். சந்தங்கட்கியைய நிறுத்துமிடங்களில் நிறுத்தியும், அதுவும் அளவோடு நிறுத்தியும் பாடுதல் அவசியம். ஒதுவார்கள் பாடிய மரபுவழி தொற்று சாதனைபெற்றுப் பாடல் வேண்டும்.

தற்காலம் சங்கீத வித்துவான்கள் தாம் தாம் தமக்குப் பரிச்சயமான பல்வேறு ராகங்களிலும் திருப்புகழைப் பாட எத்தனிக்கிறார்கள். திருமுறைகளுள் வைத்து என்னித்தகுவது திருப்புகழ். "அருணகிரிநாதா" என்று முருகனால் அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட பெருமையை உடையவர் இவர். முருகப் பெருமான் அருணகிரிநாதருக்குக் குருமூர்த்தியாக வந்துபதேசிக்க அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ் பாடத் தொடங்கினார்.

திருப்புகழை ஓதும்போது உணர்ச்சியுடன் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கிப் பாடல் வேண்டும். முருகன் தமது திருநடனக் கோலத்தைப் பல தலங்களில் அருணகிரியாருக்குக் காட்டியுள்ளார். அதன் விளைவாகவே கதிர்காமம், பழனி, மற்றும் முருகன் தலங்கள் தோறும் இசைநடனத்தோடமைந்த பாற்காவடி, பன்னீர்க்காவடி, மயிற்காவடி ஆட்டங்கள் நடைபெற்ற தொடங்கின.

சந்தப்பாவிற்கு "வாக்கிற்கருணகிரியென்பர். இசையால் இறைவனை யேத்திய நாயன்மார்போல், சங்கீத மும்மணிகள்போல், தாளநடை இசைச்சந்தம் நிறைந்த பாக்களால் முருகனைத் திருப்புகழ், திருவகுப்பு, கந்தரலங்காரம், கந்தரநுழூதி கந்தரந்தாதி ஆகிய பாக்களால் இசை சொட்டச் சொட்டப்பாடியுருகி எமக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தவர் அருணகிரியார். சாகித்திய கர்த்தாக்களுள் முதலிடத்தை வகிப்பவர் அருணகிரியார் எனச் சொல்ல நான் ஆசைப்படுகிறேன். இராமன் தான் இசை, இசை தான் இராமன் எனக் கொண்டவர் தியாகக்யயர்; முருகனை அப்படித் திருப்புகழால் பாடி வணங்கியவர் அருணகிரியார். சாகித்திய

கார்த்தாக்களுள் முதலிட்டதை வகிப்பவர் அருணகிரியார். முருகன் இசைத் தெய்வம். இப்பேர்ப்பட்ட மகான்கள் அடிக்கடி பிறப்பதில்லை. இம் மகான்களின் சொல் மந்திரமாகும். அருணகிரியார் பாடியவை 16 ஆயிரம் திருப்புகழ். ஆனால் 1304 திருப்புகழே நமக்குக் கிடைத்துள். சங்கீதசாஸ்திர தாளநடைகட்டுத் திருப்புகழைப்போல் வேறோர் சாகித்தியம் நமக்கு ஒன்றுமேயில்லை. பல்லவி, கதிநடை வேறுபாடு, 4களை, 8களை, 1களை என்று சங்கீதகாரர் சொல்லும் “மர்மம் நிறைந்த” பல்லவி பாடவிலும் எத்தனையோ பாடிகள் உயர்த்த ரீதியில் தாளநடைகட்டு இக்கியமாகத் திகழ்வது திருப்புகழ். நவசந்தி 9, 35, 108 முறைகள் ஆகியவற்றைக் கிருப்புகழால் அறியலாம். பொதுவாகச் சொன்னால் கருநாடக சங்கீதத்தில் காணமுடியாத விபரிக்கமுடியாத தாளமர்ம் விரிவுகளைக் கொண்டுதே திருப்புகழ்ச்சந்தம். “முத்தமிழால் வைதாறரயும் அங்கு வர்மூலவைப்பான்” என முருகனை அருணகிரியார் கந்தர் அலங்காரத்தில் பாடுகிறார். இதனால் அருணகிரிக்கும் முருகனுக்கும் உள்ள இசைத் தொடர்பும் நன்கு புரிகிறது.

தியாகைய்யர் அவர்களது கருநாடக இசை திருவையாறு கேஷத்திரத்தால் இன்று அகில உலகமும் கொண்டாடப்படுகிறது. திருப்புகழை நாம் ஈழத்துவாசிகள் கதிர்காமச் கேஷத்திர மூலம் வாளனாவ உச்சநிலைக்குக் கொண்டு வருவோமாக. இப்பணி சங்கீத வித்துவான்கட்டுகே உரித்தான கடமையாகும். கருநாடக இசைக்குத் திருவையாறு போல் ஈழத்தே திருப்புகழுக்குக் கதிர்காமம் என்றாகட்டும். குறிஞ்சிநிலத் தெய்வம் முருகன். குறிஞ்சி நிலமாகிய மலையும் மலைசார்ந்த பல்தியுமான கதிர்காமத்திலேயே வள்ளி திருமணம் நடந்தேறியதென்பர் ஒரு சாரார். அருணகிரியாரது கதிர்காமத்தவத்துத் திருப்புகழ், பொதுவாகத் திருப்புகழ் ஈழத்துச் சங்கீத உலகிற்குக் கிடைத்தற்கரிய சங்கீத சாகித்தியமாகும். தேனுந்தினைமாவும் சங்கீதகாரருக்கு உவந்த சத்துள்ள சாப்பாடு. முருகனுக்குகந்தவை அவை. தேனுந்தினைமாவும் உண்டு நாம் திருப்புகழ் பாடி மகிழ்வோம்.

வழக்கத்திலுள்ள சில திருப்புகழ்ப் பாடங்கள் பாடப்படும் ராகதாளக் குறிப்புகள் :-

1. கைத்தவினிறைகளி - நாட்டை - ஆதி
2. உம்பர்தருத்தேனுமணி - ஆனந்தபைரவி - ஆதி
3. காரணமதாகவந்து - கமாஸ் - கண்டஜாதி திரிபுடை
4. நாதவிந்துகலாதி
5. திருமகளைவ மிருபுய முராரி - நடபைரவி - திஸ்ரஞ்சுபகம் (தர்சனம்)
6. பாதிமதிந்தி - பீலு - ஆதி - காலன்பயம் அகல)
7. இத்தரணிமீதில் பிறவாதே - தோடி - திரிபுடை - (மோட்சாதனம்)
8. அதிருங்கழல் பணிந்து - மோகனம் - (சமய மயக்கம் ஒழிய)
9. அபகாரநிந்தைப்பட்டுழலாதே - பூரிய கல்யாணி - (மந்திர உபதேசம்)
10. கர்ப்பத்தூறிப் பிறவாதே - தர்பார் - ஆதி

11. துள்ளுமதவேடகை - ஹம்சாநந்தி -
12. உலகபச பாச தொந்தம் - சண்முகப்பிரியா - ஜம்பை
13. சிவனார் மனம் குளிர் - கரகரப்பிரியா - கண்டசாப்பு
14. திமிரவுத்தி - மோகனம் - ஆதி - தில்ரநடை
15. அகரமுமாகி - சிந்துபைரவி - மில்ரசாப்பு
16. பிறவியலையாற்றினில் - நீலாம்பரி - மில்ரசாப்பு
17. அகல சேடனாராட - சகானா - ஆதி
18. சின்தவர் முடிக்கும் - புந்நாகவராளி - ஆதி
19. பத்தியால் யானுனை - சுருட்டி - ஆதி
20. இரவுபகற்பலகாலும் - தன்னியாசி - கண்டசாப்பு
21. வசனமிகவேற்றி - சுத்தசாவேரி - திரிபுடை
22. சரணகமலாலயத்தை
23. சீர்சிறக்குமேனி
24. கருவினுருவாகிவந்து
25. இயலிசையிலுசித - நாட்டைக்குறிஞ்சி - கண்டசாப்பு
26. மருவே செறிந்த
27. காளனிடத்தனுகாதே - சாவேரி - மில்ரசாப்பு
28. இறவாமல் பிறவாமல்

விருத்தத்தில் ஒரு பிரிவாகிய வண்ணவிருத்தம் அருணகிரிநாதருடைய இசையொடு மருவிய அருட்புலை காரணமாக ஆயிரக்கணக்கான அழகிய இசை, தாள அமைதிக்கிட்சியமான உருவங்களைப் பெற்று நிற்கிறது. திருமுறைகளுள் ஒன்றாக வைத்து எண்ணப்படும் அருகதையும், திருவருளும் நிறைந்த அருணகிரியாரது திருப்புகழ் தெய்விகம் நிறைந்தது. அருணகிரிநாதர் தோன்றியதின் பயனாகவே முருககல்தலங்கள் சிறப்புடையனவாயின. திருப்புகழின் சந்தச் சிறப்பும் தாள நுட்ப விவகார அமைப்பும் திருப்புகழை ஒரு சங்கீத நூல் எனவே கூறவைக்கின்றன.

உதாரணமாகக் “கருப்பற்றுறி” என்ற திருப்புகழ் 15 அட்சரதாள நடைகொண்டது. “கடல்பரந்த” என்ற திருப்புகழ் 19 அட்சரதாள எண்ணிக்கை கொண்டது. மேலும் பல திருப்புகழ் எண்ணென் நடையில் அதாவது தில்ரநடை, கண்டகதி - மிகுக்குநடை ஆகியவற்றில் என்ன பேத்தனைச் சார்ந்ததெனச் சங்கீத வித்துவான்கள் கண்டுபிடித்துப் பாட உகந்தது. சங்கீத வித்துவான்கள் பல்லவி பாடுதற்குத் திருப்புகழில் இருந்து தாளநடை பேதமமைதற்கேதுவாய சில அம்சங்களை, வசனங்களை அப்படியே சேர்த்தமைத்துப் பாடுதல் சிறந்த சங்கீத வித்துவத்தைத் தெரியப்படுத்தும்.

சங்கீத உருப்படிகளில் நமக்கு இப்போது கிடைத்தவற்றுள் நாயன்மார்களது தேவாரத் திருமுறைகளே முதலிற் கிடைத்தனவாகும். அதையடுத்துக் கிடைத்த சங்கீத உருப்படியென்றே திருப்புகழைச் சொல்லலாம். திருப்புகழமுக்குப் பின்பு வந்தனவே சங்கீத மும்மூர்த்திகளின் சங்கீத சாகித்தியங்கள். ஆகவே திருப்புகழம் சங்கீத உகரிற்கு இன்றியமையாத ஓர் சாதனமாக மூலதனமாக இருந்து வருகிறது.

சம்பந்தர் தேவாரம் மிகுந்த இசையினிமையுடையது
 நாவுக்கரசர் பாடல் ஆழந்த இசைக்கருவுமாகும்
 சுந்தரர் தேவாரம் நகைச்சுவையோடு இசைமருவியது
 மாணிக்கவாசகர் திருவாசகம் மனத்தைக் கரைப்பது
 அருணகிரியார் திருப்புகழ் - முருகன் புகழை, முருகன் நடன, இசைப் பிரவாகங்களைத் தாள அங்க சங்க சந்தங்களோடு பாடக் கருவியாய் அமைவது.

சங்கீத மும்மணிகளிசை தனி இசை நலம் பெருகியவை.

மாருதப் பிரவல்லி திசையுக்ர சோழனருள்
 மகஞுற்ற குன்மவலியும்
 மாழுகழு நீக்கியலர் மகளை வனப்பருளி
 மாவிட்ட புரவென்றுநற்
 பேருலவ விட்டுலகி னிற்கொறய மிழகவலை
 பிணியொன்று மனுகாமலே
 பேறுதரு கோயில்கொன் டாசகல் விழாப்பவனி
 பேசுமயில் மீதுவந்து
 ஆருமயல் தீரவருள் விளையாடல் செய்துவரு
 மறுமுகக் குமரேசனை
 ஆர்வமொ டெதிர்ந்துப் சரித்திடவு மறயருறு
 மாகுல மகற்றிமேலாம்
 சீருமுயர் கல்விஞரா னம்பே றளிக்கவந்
 திருவளங் கொண்டெழிலுறும்
 தெல்லிநக ருமுகுடைப் பதியிலுறை நிறைசெயச்
 செல்விதுர்க் காடேவியே.

- தெல்லியூர் தூர்க்காதேவி பதிகம்

அருள்லூரி தகவல் களஞ்சியம்

❖ புங்குடுதீவு வாணர் கலையரங்கம்

பல டட்சம் ரூபா செலவில் 2016ஆம் ஆண்டு புங்குடுதீவு கலாமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட வாணர் கலையரங்கத்தின் முதலாவது ஆண்டு பூர்த்திகுறித்து 22-04-2018 அன்று சிறப்புவிழா நடைபெறவள்ளது.

❖ தவத்திரு யோகசுவாமிகள் குருபூசை

27-03-2018 நல்லூர் ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி மணிமண்டபத்தில் நடைபெறும் யாழ், பல்கலைக்கழக இந்து நாகரீகத்துறை சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திரு.ச.முகுந்தன் அவர்கள் உரையாற்றவுள்ளார்.

❖ மஹாம்சவம் ஆரம்பம்

21-03-2018 கரவெட்டி யார்க்கரு விநாயகர், சங்கரத்தை பத்திரிகாளி, இளவாலை ஆனைவிழுந்தான் விநாயகர், கொழும்பு பொன்னம்பலவாணேஸ்வரர், காரைநகர் சிவன், கட்டுவன் முத்துமாரி அம்மன், கோண்டாவில் நாகபூஷணி அம்மன் கொடியேற்றம்,

❖ நல்லைக்குருமனி வது குருமஹா சந்தானம் அவர்களின் குருபூசை

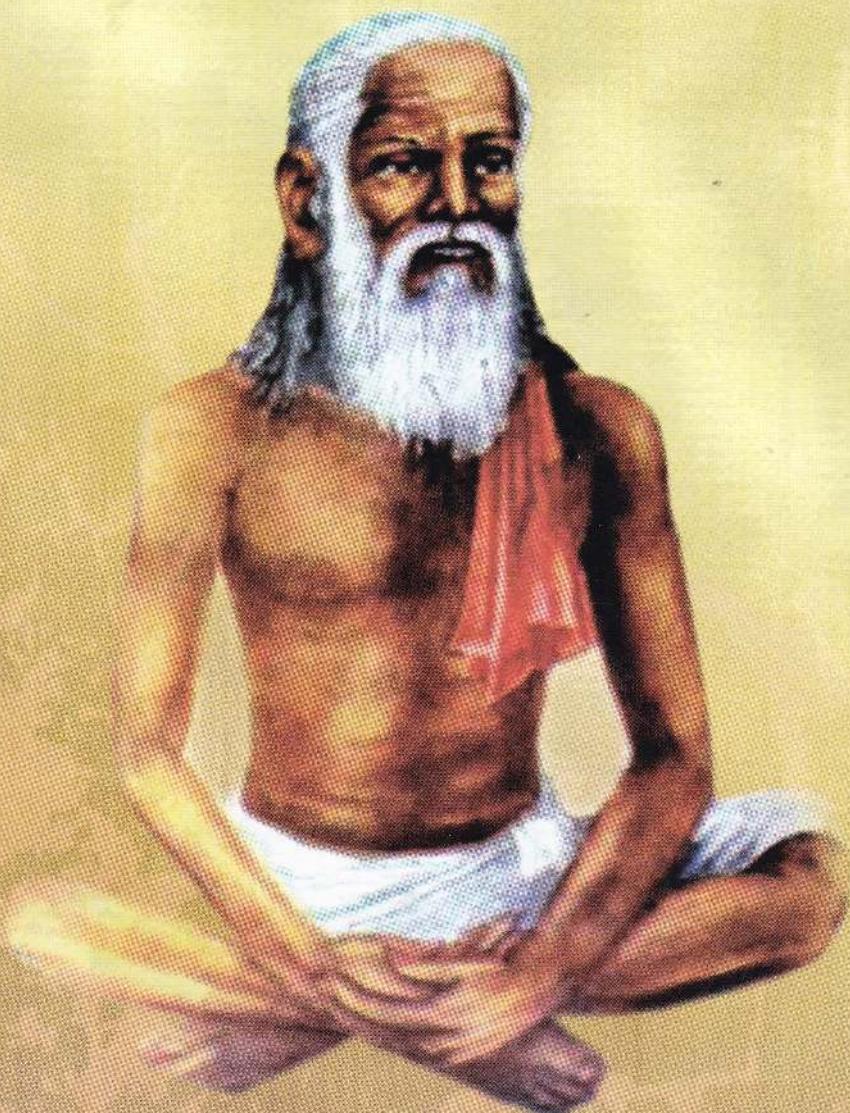
எதிர்வரும் 25-03-2018இல் நல்லை ஆதீனத்தை ஆரம்பித்த 1வது குருமதல்வர் மணிபாகவதர் அவர்களின் குருபூசை நல்லை ஆதீனத்தில் நடைபெறவுள்ளது.

❖ கந்தரோடையமல் உடற்பிள் யோக்கும் நலன்புரி நலையம்

கந்தரோடையை கூட்டுறவு அதிகாரி அமரர் கிருஷ்ணர் அவர்களின் பிள்ளைகள் திருமதி தனிட்சுமி தேவகாந்தன் குடும்பமும், களஞ்சியப் பொறுப்பாளராக விளங்கிய கந்தரோடை அமரர் கதிர்காமநாதனின் மகன் திரு. பாபு குடும்பமும் பல டட்சம் ரூபா செலவில் இப்பாரிய பணியை நிறைவேற்றியுள்ளனர். பொதுமக்களுக்கு இலவச வைத்திய நிபுணத்துவ சேவை வழங்க ஏற்படு செய்துள்ளனர்.

செல்லப்பா சுவாமிகள்

திருக்கோணமலை
பத்திரகாளி அம்பாள் திருக்கோவில்